

செந்தமிழ்ச்செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

சிலம்பு }
உள }

திருவள்ளூர் ஆண்டு கக அச, ஆனி
ஜூலை, 1953

{ பரல்
{ கக

உலகமெய்ந்நெறி

ஒங்குலக மெய்ந்நெறிதான் உண்மைத் தமிழ்நெறியாம்
தீங்கிலிறை ஒன்றே திருவடிசேர்—பாங்குயிர்கள்
எண்ணிலவாம் மும்மாச இறையருளும் ஒரிரண்டே
உண்ணின்பத் தும்முயிர்கள் உண்டு.

நுண்மைகள்

அனைத்துலகினுக்கும் நம் தமிழ் அன்னை தொன்றுதொட்டு
அளித்துள்ள நன்றுகள் அளப்பில. அவற்றுள் தலைசிறந்தன
திருக்குறளும் மெய்கண்டான் நூலும் என்னும் இரண்டுமே
யாம். அவற்றுள் திருக்குறள் உலகப் பொதுமறை என்பது
உலகறிந்த உண்மையேயாம். மேலும் நாட்டுப் பெரும் புலவர்
பாரதியார் பாராட்டிப் பயனுற்பாடிய,

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு”

என்னும் பாட்டும் வலியுறுத்தாநிற்கும். அதுபோலவே
உண்மையுணர்ந்த நடுநிலை வழா நயனுடையாளர் மெய்கண்டான்
தன்னை மேதினிக்கே தந்து, மிகுபுகழ்கொண்ட தமிழ்நாடு என
நவிலுவரன்றே!

துறவறஇயல்

மெய்கண்டான் நூல் திருக்குறளே போன்று சார்பு பற்
றது ஓரும் உணர்வுடையார் உளங்கொள என்றும் அழியா
உண்மை மூன்றும் உணர்த்துகின்றது. அவை உலகம், உயிர்,
உடையான் என்பன. இம்மூன்றுமே ‘கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள்
கண்டார் தலைப்படு’தற்குற்ற பொருள்கள். அங்ஙனம் தலைப்

பட்டவர்களே ‘மற்றீண்டு வாராநெறி’ மன்னுவார். திருவள்ளுவர் நாயனார் ‘சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே’ என்பதற்கும், ‘வேண்டிய கல்வி யாண்டும் மூன்றிறவாது’ என்பதற்கும் இணங்கத் துறவு, மெய்யுணர்தல், அவாவறுத்தல் என்னும் ஏற்புடை அதிகாரம் மூன்றும் முறையே அமைத்தருளினார். இம்மூன்றுமே துறவறம் ஆகும். இம்மூன்றினையும் இயைத்துப் பார்ப்பின் உயிர்துறவு மெய்யுணர்தல் ஒங்குடையான் மாசு, செயிர் அவா நீக்கல் தனையாச் செப்பும். எனவே துறவால் உயிரும், மெய்யுணர்தலால் உடையானும், அவா அறுத்தலால் உலகமும் பெறப்படும். இம்மூன்றதிகாரங்களை நிறிப் பதின்மூன்றதிகாரங்கள் துறவறம் என்று உரையாசிரியர்கள் கொண்ட கருத்து நூலாசிரியர் கருத்துக்கு முரண்பட்டதாகும். உரையாசிரியர்கள் திருவள்ளுவமலை வெண்பா ஒன்றின் பரடத்தைத் தவறாக அமைத்துக்கொண்டனர். “பாயிரம் நான்கில் லறமுப்பான்” என்ற பாடத்தைப் ‘பாயிரம் நான்கில் லறமிருபான்’ என்றமைத்தனர். பின்வருகின்ற ‘பன்மூன்றே தூய துறவறம்’ என்ற தன்கண்ணுள்ள ‘பன்மூன்’றென்பது அவர்கள் கருதுமாறு பதின்மூன்று எனப் பொருள் பயப்பது அன்று; பன்னப்பெறுகின்ற-பாராட்டப்படுகின்ற மூன்று என்று பொருள்தரும். நூலாசிரியர் தாம் துவன்றருளும் இயலின் பெயரை அவ்வியலின் முதற்கண் தொடங்கும் அதிகாரத்து அமைத்தருளுவர். காட்டாக இல்லற இயலின் தொடக்கம் ‘இல்வாழ்க்கை.’ அரசியலின் தொடக்கம் ‘இறைமாட்சி’. அமைச்சியலின் தொடக்கம் ‘அமைச்சு’. இங்ஙனமே ‘படை குடி கூழ் நட்பு’ முதலிய பிறவும் வருதல் காண்க. ஆயின் துறவறஇயலும் தொடக்கம் ‘துறவு’ என்றே இருத்தல் வேண்டும். அதற்குமாறாக ‘அருளுடைமை’ என்றிருத்தல் எங்ஙனம் பொருந்தும்? எண்ணிப் பார்ப்பின். உண்மை காண்பின்.

உலகம்

நாம் கண்ணால் நிலம் மலை காடு கடல் வயல் வீடு ஆருயிர் தங்கும் உடலங்கள் முதலியவற்றைக் காண்கின்றோம். இவ்வுணைத்தையும் ஒரு சொல்லால் கூறின் உலகம் என்போம். காணப்படும் உலகம் பல உறுப்புக்களைக்கொண்டு அமையப்பெற்றிருப்பதால் இஃதோர் செயற்கையே ஆம். நாம் உறையும் உறையுளாகிய வீடு பல உறுப்புக்களையுடைய ஒரு செயற்கையே ஆம் என்பது கண்கூடன்றே? எனவே, தோன்றும் பொருள் அனைத்தும் செயற்கையேயாம். செயற்கை எனினும் ஆக்கப்பாடு எனினும் காரியப்பாடு எனினும் ஒன்றே. ஆக்கப்பாடுகள் அனைத்தும் பொருள் முதலின் நின்று தோன்றுவன. பொருள்முதலே

இயற்கை எனப்படும். இயற்கை எனினும் காரணம் எனினும் ஒன்றே. காரணம் ஒன்றாயிருக்கும்; காரியம் பலவாய்த் தோன்றும். காரியப்பாடு எய்தும் பொருள் அறிவுடையதாக இருத்தல் அமையாது. அஃது ஓர் அறிவுடையப் பெரும் பொருளாலே காரியப்பாடு எய்தும். எனவே, உலகம் அறிவுடையதன்று. அதனால், தானே தோன்றியிராது, எங்ஙனம் பொன்பணியாகத் தானே அமையவில்லை அதுபோன்று. பின் உலகம் எதனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது? செயற்கை—திரிபு.

உயிர்

உயிர்கள் எண்ணில. சார்ந்ததன் தன்மைய. விளக்க விளங்கும் அறிவின. தொன்மை மலப்பிணிப்பால் வினைத் தொடக்குற்றன. அதனால் பல்வேறு பிறப்பெய்தின. அப்பிறப்பினை நிற்பன நடப்பன என இரு பெரும் பிரிவாகக் கூறுப. நிற்பன நிலைத்தினை என்ப. நடப்பன இயங்குதினை என்ப. நிலைத்தினை மரம் செடி கொடிகள். இயங்குதினை நீர்வாழ்வன, ஊர்வன, பறப்பன, நாற்காலின, ஆற்றிவினவாகிய மக்கள், புலனடங்கிய புலவராகிய தேவர்கள் என ஆறு வகைப்படும். இம்முறையான் பிறப்பு ஏழென்ப. ஆருயிர்களாகிய மக்கள் மலப்பிணிப்பாற்றலின் வன்மை மெனமைகட்கு ஏற்ப மூவகைப்படுவர். அவர்கள் ஒரு மலமுடையார், இருமலமுடையார், மும்மலம் உடையார் என அழைக்கப்பெறுவர்.

மலம்

இவ்வுயிர்கள் அனைத்தும் தொன்மலப்பிணிப்பால் நன்மையும் அதன் பயனும் இன்பமும் இழந்து துன்புறுவவாயின. அந்நிலை துன்பம் என அவ்வுயிர் உணராவிடினும் துன்பம் துன்பமேயாம். என்னை? கல்லாமை துன்பம் எனச் சிறுவர் உணராவிடினும், இருமுதுகுரவரும், அருள் நிறை ஆசானும், பொருவறு சான்றோரும் பரிவுற்றுப் பருவரல் எய்திக் கற்பிக்க முன்வரலும், வற்புறுத்தலும், கற்பித்தலும் அச்சிறுர் துன்பகன்று இன்புற வேண்டுமென்னும் நன்னைக்கமே அன்றோ? அச்சிறுவர்க்கும் கற்பன கற்று அவ்வழி நின்று நன்றாற்றி இன்புற்று எழிலெய்துங்கால் தம் முன்னைய நிலை துன்பநிலை என்பது தெள்ளத் தெளியப் பொள்ளெனப் புலனாகும் அன்றோ? அது போல் உயிர்கட்கும்தம் துன்பநிலை முன் புலனாகாவிடினும் பிறப்பெய்திப் பிறப்பறுத்துச் சிறப்புற்று இறவாத இனப அன்பெய்தி என்றும் ஒருபடித்தாய் இன்புறு நிலையை எண்ணும்கால் தோன்றும் அன்றோ? எனவே, ஆண்டவன் தலையளி செய்து தண்ணருளால் பிறப்பினை நல்கியருள்வன்.

இருவினை

அப்பிறப்பு இருவினைக்கீடாகப் பலவகைப்படும். அப்பிறப்பினை ஆண்டவன் நல்கியருள்வதன்றி ஆவிகள் தாமாக எடுத்துக் கொள்ளா. கொள்ளுமேல் உறுப்புக் குறையும், உறை (வாழ் நாள்)பின் குறையும் எங்ஙனம் பொருந்தும்? பிறர்க்குச் செய்யும் நன்மை தீமைகள் தமக்கெனச் செய்வார் எண்ணுவதே திண்ணிய அறிவாகும். நன்மை தீமை இரண்டினுக்கும் பிறப்புண்டு. பிறப்பின் பயன் மீட்டும் பிறப்பெடுப்பதன்று. பிறவாமை எய்துவதே பிறப்பின் பயன். மயலால் முனைத்துச் செய்யும் செயலால் நன்மை தீமைப் பெயரும் பிறப்பும் பிறவும் எய்தும். மயலகன்று திருவருள் முனைப்பால் உயலாம் அடிமையாய் அவ்வருள் உள்நின்று ஊக்க உஞற்றும் ஒப்பில்செயல் உயிர்ச் செயல்போல் தோன்றிடினும் இறை செயலே. இவ்விறை பணிக்கே பிறப்பறும். பிறவாமை எய்தும். இறவா இன்பம் மன்னும்.

காரியப்படுத்தா

வினைக்கீடாப் பிறப்புற்றுமூலம் உயிர்கள் உடல் எய்துவதன் முன்னும் எய்திய பின்னும் உலகினை அமைத்திருக்க முடியாதென்பது உறுதி. வண்டி உய்க்கும் பகடு அவ் வண்டியினைப் பூண்பதன் முன்னும் பூண்டபின்னும் ஆக்கவில்லை என்பது ஐயுறற்கிடமின்றித் தெளியற்பாலது ஒன்றன்றே? அதுபோல் உயிர்களும் உலகு உடல்களை ஆக்கி இருக்கமுடியா. பூண்ட பின்னும் என்பது பூண்ட பின்பேனும் தனக்குத் தகுதியான ஒரு வண்டியினை அப் பகடு அமைத்துக்கொள்ளுமா என்றால்? கொள்ளா என்பது தெளிவு. பகடு—எருது.

ஆக்கும் வினை முதல்

உலகு உடல்களை உள்ளதாகிய காரண மாயையினின்றும் தன் திருவருள் நினைப்பால் படைத்தருளியவன் விழுமிய முழு முதல்வனாகிய ஆண்டவன். அவனே வினைமுதற் காரணன். அவனினின்றும் வேறல்லாத் திருவருளே துணைக்காரணம். மாயை பொருள் முதற்காரணம். மேவும் வினை துணை வேண்டு பொருள் காரணமூன், ரோவில் செயற்பாட்டிற்குண்டு.

எனவே ஆருயிர்ப்பொருட்டு அனைத்துல குடல்களை ஆண்டவனே படைத்தறிக்கின்றனன். அவனே காத்தருளுகின்றனன். அவனே துடைத்தருளுகின்றனன். இவை ஆசான் மாணவர் கற்று நன்மை எய்துதற்பொருட்டுக் கல்லூரி அமைத்து நூலாக்கி நுவல்வித்து கற்றுத் தேரித் தெளிந்தபின்

மாணக்கரை வீட்டுக்குப் போகச்செய்வதை ஒக்கும். ஐந் தொழில் தலைவனாகிய ஆண்டவனே ஆக்கி அருளுகின்றனன்.

அடியின்பம்

உயிர்களை மாயாகாரிய உடலோடும் உலகோடும் பொருத்தி வாழ்வித்து நிலையா இன்பத்துறுவித்து மலமகற்றி மாண்புறுத்துவன். மாண்புயிர்கள் பெருவெளியுலகிலும், திருவருள் உடலிலும் திருவடி நிலை இன்பிலும் என்றும் தோய்ந்து வாழ்வுறுமாறு அருள்வன். இவற்றையே மெய்கண்டான் நூலாகிய சிவஞானபோதம் நூற்பா கருத்து மேற்கோள் ஏது எடுத்துக் காட்டுடன் விளக்குகின்றது. இச் செம்பொருள் மூன்றும் எக்காலத்துக்கும் எந்நாட்டினுக்கும் எம்மொழியினுக்கும் எந்நெறியினர்க்கும் வேண்டத் தக்கனவே. அதனால் திருக்குறள் போன்றதே மெய்கண்டான் நூலும்,

“காணப் படும்உலகம் காணும்உயிர் காட்டும்இறை
மாண்பொருள்கள் மூன்றும் மதி.”

தலைப்பிற் காணப்படும் பாட்டின் பொருள் :

உயர்ந்த உலகமெய்ந்நெறி தொன்மையதாய், என்றும் நின்று நிலவும் நன்மையதாய், தனித்தியங்கும் வன்மையதாய், உயிர்ப்புச்செட்டு உள்ளதாய், இலக்கண இலக்கியச் செழுமையதாய், எம்மொழிக்கும் இல்லாத செம்மைப் பொருள் இலக்கணம் உள்ளதாய், எளிமையதாய், இனிமையதாய், விளங்கும் கன்னிச் செந்தமிழின் நன்னெறியாம்; அந்நெறிக்கண் உரைக்கப்படும் பொருள் ‘வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவ’னாகிய இறைவன் ஒருவனே; அவன்தன்திருவடி இன்பினைத் தெவிட்டாது துகளும் உயிர்கள் அளவிறந்தன; பண்பாடமைந்து பயன் எய்தும் பல் உயிர்களையும் தொன்மையும் தொடக்கமுமாய்ப் பற்றிப் பிணிக்கும் மாசு, மலம் வினைமையை எனமூன்று; இம் மலப்பிணிப்பகலப் பிறப்பினை ஊட்டும் திருவருளும் மலப்பிணிப்பகன்றதும் சிறப்பினைக் கூட்டும் திருவருளும் ஒன்றேயாயினும் நிலை வேறுபாட்டால் இரண்டென்ப; உயிர்கள் ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் இறையடி இன்பம் துய்க்கும் காலத்தும் அழிவின்றி நிலைபெறும் என்பதே.

தமிழமுதம்

[தென்னுப்பிரிக்கா—டர்பன்—திரு. ச. மு. பிள்ளை அவர்கள்]

புலவர் உள்ளம் வளம்பெற்ற கருத்துக்களின் விளைநிலம். செவ்விய எண்ணங்கள் நகைமுகஞ் செய்துகொண்டே அங்கு ஊசலாடும். இயற்கைச் செல்வன் இன்ப மணம் வீசவேண்டு வதுதான் அந்த எண்ணங்களெல்லாம் பாவண்ணமாய் உருக் கொண்டு, கோல நடை நடக்கத் தொடங்கிவிடும். சிறந்த புல வர்கள் தெவிட்டாத கலையமுதத்தை விளைக்கின்ற வழியெல்லாம் இவ்வளவுதான்.

ஆனால், இவ்வாறு விளைந்த இப் பாட்டோவியங்கள் சும் மாவா இருக்கின்றன! அவை, தம் புலமைப் பொதிவால் புன் முறுவல் செய்கின்றன. அவற்றினூடு பரந்து பாயுங் கலையழ கால் வருவார் போவாரை எல்லாம் அவை தம்பால் அழைக்கின் றன. அறிவறிந்த மக்களெல்லாம் அந்த அன்பழைப்பை ஏற் றுக்கொண்டு அமுதத்தை உண்ணத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். கரும்பு தின்ன அவர்க்கென்ன கூலியா வேண்டும்? தமிழமுதம் நம்மையுந்தான் அழைக்கிறது; வாருங்கள் சென்று செந்தமிழ்த் தீங்கனி உண்போம்.

ஏனாதி திருக்கிள்ளி என்பான் கடைச்சங்க காலத்திற் பொலிந்த தமிழ் மன்னருள் ஒருவன். வீறு ததும்பும் உள்ளம் அவனுடையது.

மாடலன் மதுரைக் குமரனார் ஒரு நல்லிசைப் புலவர். தமிழ்ச் செல்வி நடம்புரியுந் திருமன்று அவர் நெஞ்சகம்.

திருக்கிள்ளியின் பண்புநலங்கள் குமரனார் நெஞ்சம் பறித் தன. புலவர் உள்ளத்தில் அவ்வீரனின் பெருமிதம் வீறுடன் நடமாடிற்று. ஆனால், புலவர்க்கு ஓர் ஐயம். அந்த ஐயத்தை மன்னனிடமே நேரிற் கேட்டுத் தீர்த்துக்கொள்வது என்று முடி புஞ் செய்துவிட்டார்.

“மன்னா, நீ போர்முகத்தில் முரசெழுப்பி, மாற்றார் படை விலக்கி, வெற்றி நிலைபெற்று விளங்குகின்றனை. ஆக, நின் பொன்மேனியில் பல வடுக்கள் உள்ளன. எனவே, நீ செவிக்கு மட்டுமே இனியை, காட்சிக்கு இனியை அல்லே. மற்றும் நின் பகைவரோ நின்னைக் கண்ட அளவிலே புறங்கொடுத்தலின் ஊறுபடா உடம்பினராய்க் கண்ணுக்கினியராய் உள்ளனர். ஆனால் அவர் செவிக்கினியரல்லர். ஆம்! நீயும் ஒன்றில் இனியை. அவரும் ஒன்றில் இனியர். எனினும், இவ்வுலகம் நின்னையே போற்றுமாறென்னை?”

புலவர் கொண்ட ஐயம் இது. மன்னன் சொன்ன மறு மொழி என்னவாயிருக்கும்? நீங்களே சொல்லுங்கள்.

செல்வச் செவிலியின் தாலாட்டு, இன்னொசை செய்ய, மகிழ்ந்த நெஞ்சினராய் உலவ வேண்டும் என்ற ஆசை எல்லா ருக்குந்தான் உண்டு. பெரும் பொருள் ஈட்டவேண்டும், ஈட் டிய பொருட்குவையைக் கண்டு களிகூற வேண்டும் என்ற வேட்கை உலவாத நெஞ்சடையார் அரியர். ஆனால் ஈட்டிய செல்வத்தைத் துய்க்கும் வழியிலேதான் பலர்க்குங் கருத்து வேறுபாடு நிகழ்கிறது. செல்வத்துப் பயனை ஈதல் என்ற மொழிவழிப் புகுவோர் ஒருசிலர். செல்வச் செழுமையை அறத்தாற்றில் செலவிடாமற் போகட்டும், தாமேனும் நுகரலா மன்றோ, ஆனால், தாமுந் துய்த்துச் சுவைகாணாது, தக்கார்க் கொன்று ஈதலுஞ் செய்யாதார் பெற்ற செல்வம், செல்வம் அன்று அல்லவா?

புலவர் இப்படிப்பட்ட செல்வர் ஒருவரைக் கண்டிவிட்டார். வழங்கலுந் துய்த்தலுந் தேற்றாத முழங்கு முரசடைச் செல்வர் அல்லரா அவர்! புலவர்க்குக் கொஞ்சம் நகைச் சுவை யோடு பேசவேண்டும் என்று ஆவல். அருகிருந்தவர்களைப் பார்த்து மொழிந்தார்.

“அதோ போகிறாரே அவர் யார் தெரியுமா?”

“என்ன தெரியாததுபோற். பேசுகிறீரே! நமதுந் நாட் டாண்மைக்காரராயிற்றே அவர். பழுத்த செல்வராயிற்றே!”

“அவரா செல்வர்! இருந்திருந்து இப்படிப்பட்ட ஏழை யையா செல்வர் என்கிறீர்கள்!”

“என்ன புலவரே புதுமையாகப் பேசுகிறீர். அதோ தெரி கிறது பாரும் நீண்ட மாந்தோப்பு, அஃது அவருடையது. இப் பசிய வயல்கள், அந்தக் கம்பங் கொல்லைகள், அந்தப் பக்கம் தலைதூக்கி நிற்கின்றனவே அப் புளிய மரங்கள் எல்லாம் யாரு டையன என்று எண்ணினீர் புலவரே!”

“ஆமாம் அவற்றையெல்லாந்தான் அவர் எனது எனது என்று எடுப்பாகச் சொல்லுகிறார். அவற்றை எனது எனது என்றல்லவா நானுஞ் சொல்கிறேன்.”

“என்ன, என்ன புலவரே, விடுகதையா விடுக்கிறீர். சற்று விளங்கச் சொல்லுமே, ஒன்றுமே புரியவில்லையே எமக்கு.”

“அவை எல்லாம் அவருடையன என்கிறீர்கள். ஆனால், அவர் அவற்றைத் துய்த்தலுமில்லை. பிறர்க்கு வழங்குதலு மில்லை. என்னாலுந்தான் அவற்றைத் துய்க்கவும் இயலாது.

வழங்கவும் இயலாது. பின் ஏன் நான் அவற்றை என்னுடையன என்று சொல்லக்கூடாது?"

புலவர் கூற்று உண்மைதானே. எங்கே எப்போது நிகழ்ந்தது இந்த உரையாடல் என்பீர்கள். இதோ நாலடியார் என்ற கீழ்க்கணக்கு நூலில் உள்ள ஒரு பாட்டு. படித்துவிட்டுப் பிறகு உரையுங்கள், உங்கள் கருத்தை.

எனதென தென்றிருக்கும் ஏழை பொருளை
எனதென தென்றிருப்பன் யானும்—தனதாயின்
தானும் அதனை வழங்கான் ; பயன் தவ்வான் ;
யானும் அதனை அது.

பாடலில் ஒளிர்கின்ற நகைச்சுவை எண்ணி மகிழ்தற்குரியது.

தமிழ் என்று எண்ணியவுடனே என்னவோ ஒருவகையான மகிழ்ச்சிப் பெருக்கம் தமிழர் உள்ளமெல்லாம் பாய்கின்றது. தமிழர் உள்ளம் மட்டுமா? காட்டுவெல், கிரிபர்சன், சிலேட்டர், போப் போன்ற அறிவறிந்த பிறநாட்டு மக்கள் உள்ளமெல்லாங்கூட மகிழ்ச்சியால் மலர்கின்றது. “தமிழ்தானே, அஃது இலக்கண இலக்கிய வளஞ் செறிந்தது; அழகோவியங்கள் பல பொதிந்தது; தனித்தியங்க வல்ல உயிர்ப்பாற்றல் மிக்கது; மிகத் திருந்திய வடிவுடையது; செம்மையும் பண்பும் சாலச் செறிந்தது,” என்றெல்லாம் நடுநிலை திறம்பாத பன்மொழி வல்லுநர்கள் அழுத்தந்திருத்தமாக மொழிகின்றார்கள். தமிழின் பழமையை மொழிநூல் நிலைநாட்டுகிறது. நிலநூல் அதற்குத் துணைபோகிறது. வரலாறும் புதைவெட்டாராய்ச்சியும் இலக்கியப் பயிற்சியும் ஒன்றுகூடி நந்தமிழ்க் கருவூலத்தின் தகைமையை விளங்க நவில்கின்றன. ஆமாம், தென்றல் நலஞ்செய்வதில் என்ன வியப்பு? கரும்பு சுவைப்பதில்தான் என்ன புதுமை? அகமும் புறமும் கலியும் பிறவும் பொன்னொளி வீசுவதில்தான் அருமை என்ன இருக்கின்றது! திருவள்ளுவனார் கருத்துக் குவிவும், தொல்காப்பியர் பொருட்பொதிவும், பத்துப் பாட்டின் இயல்வளமும் இன்பவூற்றுகள்; தொட்டனைத்தூறு மணற்கேணிகள்; உண்ணத் தெவிட்டாத தெள்ளமுதங்கள். சிலம்புநூற் செல்வமும், நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை இவற்றின் அகத்திணை உயர்ச்சியும் உள்ளத்தால் உன்னும்போது ஆரா இன்பம் அளிப்பன. இவற்றிற்கெல்லாம் இடையே “லெமூரியாவும் மொகஞ்சதரோவும்” ஒரு பக்கல் தமிழர் தொன்மையை நினைவுறுத்திக்கொண்டே இருக்கின்றன.

புலவர் உள்ளத்தில் இக் கருத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருண்ணத்தை வித்துகின்றது. பிறகென்ன, அக்கவிதை உள்ளம் புரட்சியால் பொங்குகின்றது; தமிழ் வெற்றி

யால் துடிக்கின்றது. எனவே, 'தமிழ்-தமிழன்-தமிழக' உணர்ச்சியும் புத்துலகக் கருத்துக்களும் தமிழகத்தில் இனி என்றும் ஒளிவீசும் என்று சொல்லவா வேண்டும்?

முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடஇக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான் துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்,
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே.

இப்பாடலில் தலைவன் தலைவியர் தம் அன்பு வாழ்க்கை எவ்வளவு நுட்பமாகப் பெய்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது!

தலைவி, பண்பட்ட உள்ளத் தெளிவு வாய்ந்தவள்; தலைவனும் முதிர்ந்த நாகரிகச் செவ்வி படைத்தவன். அழுத்தமான அன்புணர்ச்சி அவர்களிருவரையும் ஒருமைப் படுத்திவிட்டது. ஆயின் அவர்கள் குடும்பவாழ்க்கை எவ்வளவோ சிறப்பாய்த் தானே இருக்கவேண்டும்.

குடும்பம் செல்வச்செழிப்பு மிக்கதுதான். ஆனால், தலைவன் பால் கொண்ட அன்பு மிகுதியால், தலைவி, தானே சமையல் செய்வது வழக்கமாய் இருக்கின்றது. ஒருநாள் தயிர்க்குழம்பு வைக்க எண்ணித் தலைவி, தயிரைப் பிசைகின்றாள். தயிரோ முற்றிய கட்டித் தயிராய் இருக்கின்றது. அதைக் காந்தள் மலரன்ன மெல்விரல்களால் பிசைகின்றபோது விரல்கள் நோவத்தான் செய்கின்றன.

அடுப்பு மூட்டி அக் குழம்பைப் பாகஞ் செய்கின்றாள். நெடுக அதைத் துழவிக் கொண்டே இருக்கவேண்டி நேர்கின்றது. அக்குழம்பைத் தாளித்தபோது எழுகின்ற புகை எங்கும் பரவி, அவளுடைய குளிர்ந்த கண்களில் கமழ்கிறது. எப்புறம் திரும்பினாலும் பாகம் கெட்டுவிடும் என்று நினைத்துப்போலுந் தலைவி, அதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாய் இருக்கிறாள்.

இவ்வண்ணந் தலைவி கருத்தாகச் சமையல் செய்யும்போது, இடையிடையே அவளுடைய ஆடையும் நெகிழ்கிறது. அது விலையுயர்ந்த ஆடையாயிருந்தும், முனிதயிர் பிசைந்த அந்த ஈரக் கையாலேயே அதை அப்படியே உடுத்திக்கொள்கிறாள்.

ஒருவாறாகச் சமையலும் முடிந்துவிட்டது; தலைவனும் வந்துவிட்டான். தான் எப்படியெல்லாமோ 'வருந்தி'ச் சமைத்த அத்தீம்புளிப் பாகரைக் கணவன் சுவையாய் இருக்கின்றது என்று சொல்லிக்கொண்டு மலர்ந்த முகத்துடன் உண்பதுகண்டு தலைவியின் உள்ளம் களிப்பினால் துளும்புகின்றது. அந்த

மகிழ்ச்சிப் பெருக்கம், அவன் முகத்தில் மிக நுட்பமாக அரும்பி மலர்கின்ற அருமையை, இக்குறந்தொகைப் பாட்டும் மிக நுட்பமாகத்தான் உணர்த்துகிறது.

“கள்ளங் கபடற்ற தூய உள்ளம்” என்றவுடனே நமக்குக் குழந்தை நெஞ்சந்தான் நினைவில் வருகின்றது. அழகு பொலிந்து துளும்ப, மழலைச்சொற்கள் விழுந்து தெறிக்க, அகத்தன்பு முகத்திற் பொலியப்பொலியக் குழந்தைகள் பாய்ந்து தவழுங் காட்சியைக் காண நமக்கெல்லாம் எத்துணைக் களிப்பா யிருக்கின்றது. “கோட்டைப் பவுன் உருக்கிச் செய்த குத்து விளக்கினைப்போன்ற குழந்தைகள், ஆட்டநடை நடந்தே மண்ணை அள்ளுவர், வீழுவர், அம்புலி வேண்டுவர்,” என்று புலவர்கள் பொன்மொழி புகலும்போது, நம் உள்ளம் உடன் ஆடி மகிழ்ச்சி எய்துகிறது.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி, குழந்தைகளின் களியாட் மிக்களை—அவை குதித்து மகிழ்ந்து எழுப்பும் இன்னொலிகளை— அதிர்ந்திடும் இளமைப் பொழுதின் அழகு நலத்தை எண்ணி எண்ணி நெஞ்சந் தழைத்தவன். அவன் நெஞ்சத்தில் அந்த ஆட்டமும் பாட்டமுமே எஞ்ஞான்றும் ஆடும்; பாடும். நெய் யுடை அடிசிலை மெய்பட விதிர்த்தும், இட்டுந் தொட்டும், அள்ளியுந் துழவியும் ஓவியக் குழந்தைகள் செய்யுங் கோலத் தைக் காண்பதிலே அவனுக்கு ஒரு தனி ஆசை.

வாழ்கிறோம் வாழ்கிறோம் என்று எல்லாருந்தான் சொல்லு கின்றார்கள். ஆனால், இப்படிப்பட்ட வரையா ஓவியங்களைப் பெறுதலர்கள் எப்படித்தான் வாழ்கிறார்கள் என்று கேட்கிறான் பாண்டியன். அத்தகையாரின் உள்ளமெல்லாம் மகிழ்ச்சி மலராக இருந்துகொண்டு இன்பவாடை வீசுதலுங் கூடுமா? என்பது அவனுக்குத் தீராத ஐயப்பாடாக இருக்கின்றது.

குழந்தையின் குறுவிளையாட்டு உங்கள் நெஞ்சத்தில் ஒளிப்பதிவு ஆகின்ற அருமையை எண்ணுங்கள். பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியின் மன வளத்தை நினைவில் இருத்துங்கள்:—

படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினும் இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும்
நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க் குப்
பயக்குறை யில்லைத் தாம் வாழு நாளை.

—புறம். கஅஅ.

மாங்குடி மருதன் இயலோவியம்

[புலவர் பொ. வே. சோமசுந்தரனார்]

(சிலம்பு ௨௭, பரல் ௧௦, பக்கம் ௪௭௨-ன் தொடர்ச்சி)

௨. காஞ்சித்திணையின் சிறப்பியல்பு

ஓங்குதிரைப் பெருங்கடலில் மிதக்கும் சிறிய கட்டைகள், அத்திரை உந்திய வழியெல்லாம் இயங்குதல் போன்று, அஃறிணை ஆயிர்கள் இயற்கை தூண்டியவழி இயங்குவனவாதலன்றித், தம் வாழ்க்கைக்கு யாதும் குறிக்கோள் உடையனவல்ல. இயற்கை அவற்றின் உடலிற் பசியுணர்ச்சியைத் தூண்டியவழி, இரைதேடி நுகர்ந்தும், இணைவிழைச்சினைத் தூண்டிய வழித் துணைதேடிப் புணர்ந்தும், எஞ்சியபொழுதெல்லாம் உறங்கியும் அவ்விலங்கினங்கள் வாழ்கின்றன. மக்கள் வாழ்க்கை அச்சிறிய கட்டைகள் போலாது, தான் குறிப்பிட்ட துறைமுகப் பட்டினத்திற்குக் குறிப்பிட்ட நேரத்தே நெறிகண்டு சென்றெய்தும் பொறிச் சிறப்பமைந்த மரக்கலவியக்கம் போன்றது எனலாம்.

மக்கள் வாழ்க்கையே சிறந்த பொறியமைப்புடைய மரக்கலம்; அம்மரக்கலத்தை நெறியறிந்து செலுத்தும் மீகாமன், அவ்வியாக்கை பெற்ற நல்லுயிராகிய மனிதன். அவன் கடத்தற் குரிய கடல் பிறவிப் பெருங்கடல்; அவன் அக்கடலிற் செலுத்தற்குரிய நன்னெறி, அறம் பொருள் இன்பமென்னும் உறுதிப் பொருள்களாம்; அவன் குறிக்கொண்டு எய்தற்குரிய பட்டினமே வீடுபேறும் என்க.

குறிக்கோள் உடைய வாழ்க்கை யுடைமையாற்றான், மக்கள் உயர்திணை எனச் சான்றோரான் உயர்த்தோதப் பட்டினர். அக்குறிக்கோளை, எய்தற்குச் சிறந்த கருவியாகத் திகழ்தல் பற்றியே மானிடயாக்கை, பெறற்கரும்பேறனக் கருதப் படுகின்றது. படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடுண்ணும் உடைப் பெருஞ் செல்வராகிய அரசராயினும், யாரேயாயினும், குறிக்கோளிலாத வாழ்வுடையராயின், அவர் வாழ்க்கை ஏதும் பயனில்லாத வாழ்க்கையே ஆகும்.

வீடுபேறென்னும் இக்குறிக்கோளை எய்துதற் பொருட்டே ஏனை உயிர்க்கில்லாத கல்வி என்னும் இக்கடவுட் செல்வத்தை மக்கட்கு மட்டும் இறைவன் வழங்கியுள்ளான். இதனாற்றான், கல்விக்குப் பயன் கூறவந்த நம் பெரியோர்,

“எழுத்தறியத் தீரும் இழிதகைமை தீர்ந்தான்
மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பான் ஆகும்—மொழித்திறத்தின்
முட்டறுத்த மேலோன் முதனூற் பொருள் உணர்ந்து
கட்டறுத்து வீடு பெறும்.

என நுண்ணிதின் ஒதுவாராயினர்.

நூல்கள் சுட்டறிவிற்பட்ட உலகியற் பொருளையே கூற
வல்லன. மக்கட்குக் குறிக்கோளாக அமைந்த வீடோ சுட்டறி
விறந்த தொன்றும். சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்
தாகிய அவ்வீட்டினை நூல்கள் இலக்கணவகையாற் சொல்லிக்
காட்டும் ஆற்றலுடையன அல்ல; ஆகலின், அவ்வீட்டினைச்
காரணவகையாலே மட்டும் அவைகள் கூறலாயின. வீட்டினைச்
காரணவகையாற் கூறும் பகுதியே காஞ்சித்திணை எனப்படும்.

“ஞானகா ரத்தி னொடு ஞேயமற்ற
ஞாதுருவு நழுவாமல் நழுவி நிற்கும்
ஆனாலும் இதன்பெருமை எவர்க்கார் சொல்வார்
அதுவானால் அதுவாவர் அதுவே சொல்லும்”

எனத் தாயுமான அடிகளார் வியந்தபடி, சொன்னலங் கடந்து
நின்ற இன்பவீட்டைச் சொல்லாமற் சொல்லுமொரு நெறியையே
காஞ்சித்திணை எனத் தமிழ்ச் சான்றோர் கூறுவாராயினர்.

இனி யாம் அங்கு எடுத்துக் காட்டிய வெண்பாவில் “முத
லால் பொருள்” எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட பொருளும்,
இக்காஞ்சித்திணைப் பொருளேயாம். காஞ்சித்திணைப் பொருள்
ஏனைத் திணைப் பொருள் போன்று எளிதின் உணரற்பாலதொன்
றன்று. காஞ்சித்திணைப் பொருள் பொங்கி முற்றிய உணர்வி
னார்க்கே புலப்படுவதொன்றும். அறம் பொருள் இன்பம்
என்னும் மூன்றும் இறுதியில் வீடொன்றற்கே ஏதுவானாற்
போன்று, தமிழ்நூல்களாற் கூறப்படும் அகம் புறமாகிய இரு
கூற்றுப் பதினான்கு திணைப் பொருளும் அவற்றுள் ஒன்றாகிய
இக்காஞ்சியுணர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கும் ஏதுக்களாக, இது
மட்டுமே நூற்பயனாகச் சிறந்ததாகும். இக்கருத்தானே, ஆசிரி
யர் தொல்காப்பியனாரும் இக்காஞ்சித்திணைக்கு,

“பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றுணும்
நில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே”

என அதன் சிறப்பியல்பு தோன்ற இலக்கணம் வகுப்பாராயினர்.

வீடுபேறு நிமித்தமாகப் பல்வேறு நிலையாமையைச் சான்
றோர் சாற்றும் குறிப்பினது காஞ்சி என்பது, இந்நூற்பாவின்
கருத்தாகும். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என ஓரினப்
படுத்தி எண்ணினாலும், வீடொன்றே உறுபயனாக, ஏனைய மூன்

றும் அதற்கு ஏதுவாமுகத்தான் உறுதிப் பொருள் எனப்படுத
லால் வீட்டினை ஒப்பற்ற சிறப்புடையது என்பார் பாங்கரும்
சிறப்பு என்றார். எனவே அவ்வீடுபேற்றிற்கு நேரே நிமித்த
மாதல் பற்றி, நூற்பொருள் பதினான்கணுள் இக்காஞ்சி ஒன்றே
பாங்கருஞ் சிறப்பிற்றென்பதும் தொல்காப்பியர் கருத் தாதற்
கிழுக்கில்லை. மெய்நூல்கள் அறங்காட்டலும், பொருள் காட்
டலும், இன்பங்காட்டலும், எல்லாம் இறுதியின் அவையிற்றின்
நிலையாமை காட்டி, வீட்டினைக் குறிப்பாற் காட்டுதற்
பொருட்டே ஆதலின், பல்லாற்றாணும் என்றார். எனவே நிலை
யாமையுடைய பொருள்களும், அறம் பொருள் இன்பம், யாக்கை
இளைமை செல்வம் முதலியனவே ஆதல் காண்க.

இனி, நூல்கள் ஒதுவதனால் உறுபயன் இக்காஞ்சி
உணர்ச்சி எய்துதலே என்னும் கருத்துடமையானன்றோ
ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளாரும், தமது ஒப்பற்ற பெருங்காப்
பியத்திறுதியில் தம் காப்பியங்கேட்ட நல்லோரை விளித்து,

“இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா
உளநாள் வரையாது ஒல்லுவ தொழியாது
செல்லுந் தேளத்துக்கு உறுதுணை தேடுமின்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீர்!”

எனக் காஞ்சிப் பொருளையே இனிதில் உலகிற்குச் செவியறிவுறுப்
பாராயினர்.

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கில் “காஞ்சி” என்னுஞ்
சொல் “நிலையாமை” என்னும் பொருட்டாம். இஃதுணர்ந்த வழி
யல்லது பொருள்களிற் பற்றுவிடாமையின் இதுவே வீடு
பேற்றிற்குச் சிறந்த நிமித்தமாயிற்று. பொய்யில் புலவராகிய
திருவள்ளுவனாரும், தமது தமிழ்மறைக்கண் இக்காஞ்சிப்
பொருள் ஒன்றையே “நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்தல், அறா
வறுத்தல்” என நான்குவகைப்படுத்தி ஒதுவாராயினர். எனவே,
திருக்குறளில் கூறப்படும் இந்நான்கு அதிகாரங்களும் காஞ்சித்
திணை என்று அறிதல் வேண்டும்.

இனிக் காஞ்சி நிலையாமை கூறுவது என்பதும், காஞ்சி
எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்
பொருளை உணர்த்துவது என்பதும், ஒரு பொருளுடையனவே
யாம். ஆகவே, காஞ்சியுணர்த்துதல் என்பதற்கு மெய்ப்
பொருள் உணர்த்துதல் என்பதும் பொருளாதல் அறிக.

அந்தணராக, அரசராக, வணிகராக, வேளாளராக எவ்
வகுப்பினராயினும், இக்காஞ்சியுணர்ச்சி மருவப் பெற்றோரே

இன்ப துன்பங்களின் இடையேயும், செல்வ வறுமைகளின் ஊடேயும், வாழ்க்கை இனிதெனக் களிப்புடையராகாமலும், இன்னதென முனிவுடையராகாமலும் சமனிலேநின்று அமைதி தரும் இன்பத்தே இனிதுற வாழவல்லுநர் ஆவார். இவ்வாறு இவ்வுணர்ச்சி மருவாப் பேதை வாழ்க்கையர் அரசவாழ்வினுடே யும் அளவிறந்த இன்னல் எய்திக் கிடத்தல் ஒருதலை என்க.

சிறந்த பெருங்காப்பியஞ்செய்த திருத்தக்க மாமுனிவரும் தன் காப்பியத்தே பேரரசனாய்த் திகழ்ந்த சச்சந்தன் இக்காஞ்சி யுணர்ந்த மேலோன் ஆதலை, அம்மன்னன் பேதையாகிய கட்டியங்காரன் முற்றுகைக்குட்பட்ட பொழுதும் கலக்கம் ஒன்றும் இன்றி விசயையைத் தேற்றுவானாய் விளம்பிய,

“சாதலும் பிறத்தல் தானும் தம்வினைப் பயத்தினாகும்
ஆதலும் அழிவுமெல்லா மவை பொருட் கியல்பு கண்டாய்
நோதலும் பரிவுமெல்லாம் நுண்ணுணர் வின்மையன்றே
பேதைநீ பெரிதும் பொல்லாய்!”

என்னும் செய்யுட்கண் காட்டிப் போதலும், நல்லிசைப் புலவர் ராகிய கம்பநாடரும், தம் காப்பியத் தலைவனாகிய இராமன் இக் காஞ்சியுணர்ந்த மேலோன் என்பதை, “மெய்த்திருப் பதம் மேவென்ற போதினும் இத்திருத் துறந்தேகென்ற போதினும் சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை ஒத்திருந்த முகத்தின்” னாய்த் திகழ்ந்தான் என ஒதுமாற்றாற் காட்டிப் போதலும், இக் காஞ்சித்திணையின் சிறப்பினை நன்கு புலப்படுத்துவனவாம்.

இனிப் பிறற்றநாள் மெய்கண்ட மரபினரும், இக்காஞ்சி உணர்ச்சி கைவரப் பெறுதலையே சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப் புரி தல் எனக்கூறி, இத்தகையோர் “ஆக்கும் முடிகவித்து அரச சாண்டு அரிவையரோடு இன்பம் அதுபவித்து அங்கு இருந்தி னும் அகப்பற்றற்றிருப்பர்,” என்றும், “ஏடுதரும் மலாக் குழ லார் முலைத்தலைக்கே இடைக்கே, ஏறிவிழியின் படுகடைக்கே கிடந்தும் இறைஞானம் கூடுபவர் கூடரிய வீடுங்கூடிக் குஞ்சித்த சேவடியும் கும்பிட்டே இருப்பர்,” என்றும், போற்றிப் புகழ்வார் ராயினர்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், காஞ்சித்திணையின் சிறப்பியல் பினை ஒருவாறு காட்டினாம். இனி இக்காஞ்சியை உணரும் தகுதி யுடையார்க்கே சான்றோர் உணர்த்த முற்படுவர் அன்றித் தகுதி யிலார்க்குக் கூறமாட்டார். மாங்குடி மருதனார் நெடுஞ்செழிய னுடன் அவன் இளம்பருவந் தொடங்கி உடனுறைந்தவராவார்; மேலும் அம்மன்னன் நல்லிசைப்புலவனுமாய்ச் சிறந்தான்; எனவே, அவன் தகுதிக்கு இக்காஞ்சியே உணர்த்தத் தகுந்த

பொருள் எனக் கண்டே இதனை உணர்த்தப் புகுந்தனர் என உணர்க.

ந. உலகத் தோற்றமோ ! செய்யுட் தோற்றமோ !

மாங்குடி மருதனார் தம் இனிய செய்யுளை உலகத் தோற்றத் தோடு உடன் தோற்றுவிக்கின்றார். முதலில் செய்யுளோடு உலகமும் தோன்றுகின்றது.

“ஒங்குதிரை வியன்பரப்பின்
ஒலிமுந்நீர் வரம்பாகத்
தேன்றுங்கும் உயர்சிமைய
மலைநாறிய வியன்ஞாலத்து”

என்னும் இவ்வடிகள் மதுரைக் காஞ்சியின் தொடக்கமாக அமைந்துள்ளன. இவை நான்சடிகளாயினும், வஞ்சித்தூக்காத லான் எண்சீர்களே கொண்டுள்ளன. இவ்வெட்டே சீரினுள் அவர் தீட்டிய ஒவியம் கடலும் மலையும் காடும் உயிரும் செறிந்த ஒரு புதிய உலக ஒவியமாகும்.

இனி, இப்பேருலகிற்குத் தோற்றங்கூறுவோர் பல்வேறு விதமாகக் கூறுவர். இவ்வுலகம் அணுக்களினின்றும் தோன்றிற் றென்பர் பண்டைக்காலத்து ஆருகத சமயத்தினர். இவ்வுலகத்திற்கு அணுக்களே முதற்பொருளாம் என்றே இற்றை நாள் மேலைநாட்டுப் பூதநூலோரும் புகல்வதறிக. அணுக்கள் தம்முட் சேர்தல் என்னும் உறுப்புடைமையால், உறுப்புடைப் பொருள் காரியப் பொருளே ஆதல் வேண்டும்; அவ்வணுக்களுக்கும் முதலாய் இவ்வுலகந் தோன்றுதற்குப் பரம முதற்பொருளாகற்பாலது, உறுப்பற்ற ஆற்றல் வெள்ள மாத்திரையேயாய் அமைந்த மாயையே கண்டீர் ! என்பார், அளவை நூல் வல்ல மற்றொரு சாரார்.

இனி, பாடல்சான்ற புலனெறி வழக்கில் நல்லிசைப் புலவரால் இவ்வுலகத் தோற்றம் வேறுவகையாகவும் கூறப்படுதலுண்டு. ஈண்டு மருதனார் அளவை நூலோர் வழிநில்லாது புலவர் வழியே நின்று தமது உலகத்தைப் படைக்கின்றார்.

மிகமிகமிகப் பழைய காலத்தே இப்பேருலகம் வெறும் நீர்ப் பிழம்பு மாத்திரையாகவே ஊழிபல நின்றது. அப்பொழுது அதன்கண் நிலமாதல், மலையாதல், யாதொன்றுமில்லை. பின்னர் அந்நீருழி உலகினின்றும் மெல்ல மலைகள் தோன்றலாயின. பின்னரும் ஊழிபல சென்று, நிலப்பரப்புக்கள் மேலெழுந்தன. அதன் பின்னர் காடுகள் ; பின்னர் இயங்குதிணையுயிர்கள் ; அவ்வுயிர்களுள் மக்கள் தோன்றினர். இங்ஙனம் உலகத் தோற்றங்

கூறுதல் புலவராறு. ஆதலான் மருதனார் இந்நான்கடிகளுள் முதற் கண்ணின்ற முச்சீருள் முந்நீரை அதன் சிறப்பியல்புகளோடு தோற்றுவிப்பாராயினர். விண்ணிலுயர்ந்து மறியும் பேரலைகள்; கட்பொறி சுதுவமாட்டாத அகலம்; விண்ணை அளக்கும் முழக்கம்; எங்குப் பார்த்தாலும் நீர்! நீர்! நீர்!. இவையென்றோ கடல் கண்டோம் என்பார் கண்ட காட்சிகள். இத்துணைக் காட்சிகளையும் “ஒங்கு திரை வியன் பரப்பின் ஒயிழுந் நீர்” என்னும் மூன்றே சீர்கள் காட்டுதல் காண்மின். ஈண்டு மருதனார் தோற்றுவித்த கடல், இற்றைக்கு நிலப்பரப்பின் இடையிடையே சிற்றலை எறிந்து, சிறிதே முழங்கும் சிறுகடல்களன்று. இவ்வுலகத்தே நிலமும் மலையும் தோன்றாமல், கடல் ஒன்றேயாய் இருந்த அப்பழம் பெருங்கடலே என்பதனை இதனை ஒதுவோர் உணர்தல் வேண்டும்.

இனி, அக்கடலின் அகத்திருந்து மலைகள் தோன்றுகின்றன. தோன்றுகின்றன என்பதனை நாரிய என்னும் சொல்லால் கூறுதல் அவருடைய புலச்சிறப்பை உணர்த்தும். நாரிய-முளைத்த என்னும் பொருட்டு. மலைகள் தோன்றுங்கால், முன்னர் அவற்றின் கொடுமுடிகள் அன்றோ தோன்றும்; ஆதலால் உயர் சிமைய மலைநாரிய என்றார். கல் தோன்றி, மண்தோன்றிய பின்னர்க் காடுகளும் ஏனைய உயிரும் தோன்றின என்பர் உயிர் நூலோர். டார்வின் என்னும் மேலைநாட்டு உயிர்நூற் புலவன் உரைத்தவாறு புரோட்டரப்பினாசம் தொடங்கி குரங்கு இறுதியாக உயிர்கள் வளர்ச்சி எய்திய பின்னர், அக்குரங்கினின்றே மக்கள் தோன்றியிருக்கலாம். எங்ஙனம் தோன்றினும், தோன்றுக! நம் மருதனார் தோற்றுவித்த உலகத்தும், உயிர்க்குலங்கள் தோன்றி நிறைந்துவிட்டன என்பதனை, அதோ அவ்வுயர் சிமையத்தை உற்றுநோக்கி உணர்மின்! அச்சிமையங்களிலே தேன் தூங்குகின்றனவல்லவா? தேன் தூங்க வேண்டுமேல், தேன் வண்டிகளும், தேன்தரும் மலர்களும், மலர்தரும் காடுகளும், பிறவும் தோன்றியிருத்தல் வேண்டுமன்றோ. இங்ஙனமாக நம் மருதனார் இந்நாலடிக்கட் தோற்றுவித்த உலக ஓவியம் முழுமைபெற்றுத் திகழ்தல் காண்க.

(தொடரும்)

திருக்கோவையார்

[சித்நாந்தபண்டிதர், திரு. ப. இராமநாத பிள்ளை]

(சிலம்பு - உள. பரல் கூ. ௪0௮-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஐயநிலை உவமை

யமன்தூது, அனங்கன்துணை, மடமயில் இம்முன்றும் துணி பொருள் உணர்த்தும் உவமை ஆகா. தலைவன் இங்ஙனம் இருக்கலாமோ என ஐயம்கொண்டு கூறுதலால் ஐயநிலை உவமை.

தில்லைமாதா என்பது உவமிக்கப்படும் பொருள். எனவே, தில்லைக்கண் உள்ள மாதா என்று துணி பொருள் கொண்ட தன்று. தில்லைமாதா என்பது பொதுப்படப் பெண் என்பது மட்டும் குறித்து நின்றது.

ஐயம் நிகழ்ந்தது தெய்வமோ மக்களோ எனக் கருதப்படினும், இதுகாறும் கண்டறியாத வடிவம் ஆதலின் பெரும் பான்மை தெய்வமோ என்றுதான் ஐயம் கொள்ளுதல் கூடும். சிறுபான்மை மக்களுள்ளாளோ என்று ஐயம் கொள்ளுதலும் கூடும்.

தில்லைமாதா

தில்லைக்கண் வாழ்வா ரோர் மானுட மாதரோ என்று கூறலாமெனின்? பொருந்தாது. மக்களுக்கு உவமை கூறுங்கால் மக்களுள்ளே உயர்ந்தாரைக் கூறுதல் பொருந்துமாயினும், மக்களிற் சிறந்தார் என்று பெறப்படாது. தலைவன் தலைவியர் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லா ஒருவராதல் வேண்டும். எனவே, இவர் சிறந்தாராதலால் தெய்வமோ என்றுதான் ஐயங்கொள்ளத் தோன்றுவது இயல்பு.

தலைவர் தலைவியர் க. பிறப்பு, உ. குடிமை, ஈ. ஆண்மை, ச. ஆண்டு, ரு. உருவம், கூ. அன்பு, எ. நிறை, அ. அருள், கூ. அறிவு, க0. செல்வம் என்னும் பத்தின் கண்ணும் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லா ஒப்புமை உடையராதல் வேண்டும். இதுவே தொன்மைத் தமிழகப்பண்பு. இவ்வுண்மை ஆராய்ச்சி வல்லுநரால் ஆரூயிரம் யாண்டுகளுக்குமுன் யாக்கப்பட்டதாக் கருதும் தனித் தமிழ் முழுமுதல் நூல் ஆகிய ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் காண்க. விளக்கம் பக்கம் ௪0௧ காண்க.

வடிவுபற்றித் தோன்றுவது இயற்கை அன்பு. பண்பு பற்றித் தோன்றுவது செயற்கை அன்பு. இயற்கை அன்பு பண்டும் பண்டும் ஒருவர் ஒருவரை இன்றியமையாதவராய்க் கொண்டு நிகழ்த்திய வாழ்க்கைத் துணையாம் ஊழான் நிகழ்வது. வடிவம் உழைப்பாலும், குன்றா ஒழுக்கத்தாலும், மன்ற வாணன் மலரடி மறவா உளத்தாலும், என்றும் அவன் பொருள் சேர் புகழ் புரியும் திறத்தாலும் அமைவது.

நிறை

நிறை என்பது நெஞ்சை ஒருவழி நிறுத்தல். அஃதாவது கற்பு. இஃது இரு பாலார்க்கும் உரித்து. ஆண்டவன் திரு ஆணையும் அன்னதே. ஒருவன் ஒருத்தியாய் இறைவன் திரு வடி அடையும்காறும் நிறை நெஞ்சினராய் வஞ்சம் இன்றி வாழ்ந்து ஒன்றாய் அடிசார்ந்து அழிவில் இன்பம் துய்த்தற்கு வழியாக வுள்ளது. இதனை முதல்வன் விட்டு நீங்காது ஒட்டித் தோன்றும் வடிவால், அடிநூல் உரைபால், உறுவரால், பிழைத் தார்க்கு இயற்றும் ஊரூல் காட்டியருளினன். அது வருமாறு : ஒருடம்பு இருவராகி வாழ்வு அருளல், மெய்யடியார்கள் உய்ய 'ஒத்த கிரவனும் கிரத்தியும்' காண்ப என உரைத்தருளல், மெய்யடியார்கள் எவரும் பன்மனைவியருடன் வாழாமை, ஆளுடைய நம்பியினை இருவரொடும் இணைத்துக் குற்றம் எனக் காட்டிக் கண்பறித்து, உடல் நோய் உறுத்தி மாற்றியருளிக் கூத்து முறையான் வழிப்படுத்தல்.

இவ்வுண்மையினை உணர்த்தும் பாட்டு வருமாறு :

ஒருடம் பிருவராகி ஒழுகலா றுணர்த்திப் பின்னிப்
பாருய அடியர் தம்பால் ஒருவனோ டொருத்திப் பண்பின்
காருருக் கண்டன் காட்டும் கற்பியல் கடப்பார் காண
ஏருரு நம்பி கண்கள் இழப்பித்தார் இருவ ராலே.

மெய்ப்பாடு உவகையைச் சார்ந்த மருட்கை. பயன் ஐயந்தீர்தல்.

“புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே”

—தொல், பொருள். உருகு.

உ. தெளிதல்¹

தெளிதல் என்பது ஐயுற்ற பின்னர், கூர்ந்து நோக்கும் போது தலைமகளின் கண் கால் முதலிய உறுப்புக்கள் இயங்குவ கண்டனன். காண்டலும் தெய்வம் அல்லள் எனத் தெளிந்தனன்.

1. 'பாயும்' திருக்கோவையார், உ.

பாய்ந்து செல்லும் ஆனேற்றினையுடைய அரனாரின் தில்லையை ஒப்பாளுடைய வேல் போலும் கண் இமையா நின்றன. அவள்தம் சிறிய அடி நிலத்தைத் தீண்டா நின்றன. கூந்தலிற் சூடிய தூய மலர்கள் வாடா நின்றன. ஆதலால், துயமுற்று ஆராயும் மனனே! அழகிய பெரியவாகிய முலைகளைச் சுமந்து தேய்கின்ற இடையினையும் மூங்கில் போலும் பெரிய தோள்களையும் உடைய இச்சிறு நுதலையுடையாள் தெய்வம் அல்லள்.

தெய்வங்களின் கண்கள் இமையா ஆகலின் அவைகள் இமையா நாட்டத்தன என வழங்குவவாயின. கருத்து: ஓய்வின்றி மன் உயிர் ஒம்பும் நன்னிலையுள் நின்றலால் கண்கள் இமையாவாயின. என்னை? கருத்தின் வழியே சொல்லும் சொல்லின் வழியே செயலும் நிகழ்வனவாயினமையின் என்க. சொல்லும் செயலும் மனத்தின் வழிய என்பதை வரும் திருப்பாட்டான் உணர்க:

“உள்ளவன் மன்யான் உரைப்பது அவர்திறமால்
கள்ளம் பிறவோ பசப்பு.”

—திருக்குறள், ககஅச.

பெரியார்

பிறர், துன்பம் நீங்கி இன்பம் ஒங்கி என்றும் ஒரு தன்மையராய் வாழவேண்டும் என ஒல்லும்வகை ஒவாது உஞற்று வோரே பெரியார் என்க. இவரை ஐயர் எனவும் கூறுப. இவ் உண்மை வருமாறு:

“விண்ணெலன் மரபின் ஐயரிக்கு ஏந்தியது
ஒருகை

—திருமுருகாற், க௦௭.

“நிலமிசை வாழ்நர் அலமரல் தீரத்
தெறுகதிர்க் கனலி வெம்மை தாங்கிக்
காலுண வாகச் சுடரொடு கொட்கும்
அவிர்சடை முனிவரும்”

—புறம், சந.

“சுடரொடு திரிதரும் முனிவரும் அமரரும்
இடர்கெட அருளுநின் இணையடி தொழுதே.”

—சிலப், கட. வேட்டுவவரி,

பாயும் விடை - விரைந்து செல்லும் ஆனேருகிய எருது. விடை - ஊணிலும் உழைப்பிலும் முறையே விருப்பு வெறுப்பின்றிக் கடனாற்றுவது. விடை என்பது விடுத்தல்; விருப்பு வெறுப்பினை விடுத்தல்.

படைக்கண் என்பது தீயாரை அச்சுறுத்தித் தீவழி விளக்கி நல்வழி விளக்கி அவ்வழியே ஒழுகச் செய்தற்குத் துணையாவது. படையுடையானுக்கு அஞ்சுவதே பயன் தரும் அச்சம். படைக்கு அஞ்சுவது போலியே ஆகும். படைக்கு நீக்கம் உண்டு. படையுடையானுக்கு அஃதின்று. அவன்றன் ஆண்மையும் உடலாற்றலின்கண் இன்று; அவன்தன் அற ஒழுக்கத்தின் கண்ணேயாம் இது,

“வேன்று வென்றி தருவது மன்னவன்
கோலது உம் கோடாது எனின்.” — திருக்குறள், 10௪௬.

“இரும்புமுகம் சிதைய நூறி ஒன்றார்
இரும்பம் கடத்தல் ஏனோர்க்கும் எளிதே
நல்லரா உறையும் புற்றம் போலவும்
கொல்லேறு திரிதரு மன்றம் போலவும்
௩. ஆற்றரும் துப்பின் மாற்றோர் பாசறை
உளன் என வெருடும் ஓரொளி
வலனுயர் நெடுவேல் என்னைகண் ணதுவே.”

— புறம். ௩௦௬.

ஆடவர்க்கு ஆண்மை வாய்ப்பதூஉம் மகளிர்தம் அரும் பெற்ற கற்பினாலேயாம். ஆடவர்தம் படைகளை நற்பயன் உறச் செய்வது நல்லாராகிய கற்புறு மகளிர் தம் கண்களையாதலின் படைக்கண் என்றார். எவ்வே படையைப் படையாகப் படைக்குங்கண் படைக்கண். அது வருமாறு:

காந்தள் கடிகழும் கண்வாங்கு இருஞ்சிலம்பின்
வாங்கமை மென்தோள் குறவர் மடமகளிர்
தாம்பிழையார் கேள்வர்த் தொழுதெழலால் தம்ஐயரும்
தாம்பிழையார் தாம்பொடுத்த கோல்.

— ‘காமர்’ கலித்தொகை, ௩௬.

இவற்றான் தலைவியின் படைக்கண் “தகைசான்ற சொற் காத்தற்குத்” தூய துணையாவது காண்க. தூயதுணை - குருதிக் கறைபடியாது நன்னெறி ஒழுகச்செய்யத் துணையாவது.

மூவழி

“அம்மா முலை தேயும் மருங்குல் பெரும்பணைத்தோள் இச்சிறுதுதல்” என்று அருளிய வனப்புப் பெரிதும் நோக்கத்தக்கது. “செறியும் நிறையும் செம்மையும் செப்பும், அறியும் அருமையும் பெண்பாலான்” (தொல். பொருள்-௨௦௬) என்றதனால் பெண்பாலார்க்கு வேண்டும் பண்புகள் ஆறு, இவ் அறு பண்பும் நிறைந்தாரைத் திருவுடையார் என்பர். திருவுடையார் உருவிலும் செம்மையாய் அழகாய் இருப்பர். இவையே ‘உரு

விலும் திருவிலும் பொருவிலர்' என்றழைக்கப்படுவன. பொருவிலர் - ஒப்பில்லாதவர். உறுப்புக்கள் எங்ஙனமிருந்தால் அழகாய் இருக்கும் என ஆயின் 'பிட்டியும் தோளும் கண்ணும் என்னும் மூன்றிடங்கள் பெருத்தும், நெற்றி அடி இடுப்பு என்னும் மூன்றிடங்கள் சிறுத்தும் இருத்தல் வேண்டும் என்பது புலனாம். ஈண்டுமூலை தோள் என்னும் இரண்டும் பெருத்து, இடை நுதல் என்னும் இரண்டும் சிறுத்து, அழகோடு விளங்குவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வுண்மை வரும் பாட்டான் உணர்க் :

இகல்வேந்தன் சேனை இறுத்தவாய் போல
அகல் அல்குல்தோள் கண்ண மூவழிப் பெருகி
நுதலடி நுகுப்பென மூவழிச் சிறுகி.....

—கலித்தொகை, ௧௦௮.

மெய்ப்பாடு

மருட்கையின் நீங்கிய பெருமிதம். மருட்கை நீங்கவேண்டுமாயின் புலமை நிரம்பிய கல்வி வேண்டும். கல்வியால் பெருமிதம் உண்டாம். பெருமிதம் என்பது ஆண்மை. ஆண்மை எனினும் வீரம் எனினும் ஒன்றே. ஆண்மை என்பது அஞ்சாது தீமையை விலக்கி நன்மையைத் துலக்கி எல்லாரையும் வாழ்வித்து அவர்களால் நன்மதிப்புப் பெறுவது. பெருமிதம் நான்கு வாயில்களான் வரும் என்ப. அவை,

“கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே.”

—தொல். பொருள், ௨௫௭.

பயன்

தெளிதல் பயன் என்ப. தெளிதல் கல்வியான் வருவது. கல்வியின் பயன் அறிவு. அறிவின் பயன் ஆய்வு. ஆய்வின் பயன் அகமுறக்கொண்டு கடைப்பிடித்தொழுகல்.

ச. நயப்பு¹

தெய்வம் அல்லள் மக்கள் உள்ளாள் என்று துணிந்த பின்னர் வாழ்க்கைத்துணையாய்க் கோடல் வேண்டும் என நயப்பது முறையேயாம். தெய்வநாட்டம் மிக்குள்ளாரும் தெய்வமே ஆவர். மங்கையர்க்கரசியார்க்கும், காரைக்கால் அம்மையார்க்கும் தெய்வ நாட்டம் மிக்கிருந்தமையும் அதனால் அவர்கள் அன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் ஆன்றோர் அனைவர்களாலும் தெய்வமாகப் போற்றிப்புகழ்ந்து வழிபாடு ஆற்றிவரப் பெறுகின்றமையும் தேற்றமாம் என்க. நயப்பென்பது உள்ளம்

1. 'அகல்கின்ற' திருக்கோவையார், ச.

குழைந்து மென்மையாய்த் தள்ளரிய அன்புகொள்ளுதல். தேர் தலும் தெளிதலும் தாழர்து உளுற்றலும் செய்வதன்றே தக்கோர் கடன். வினைசெய்யுமிடத்துக் காலம் தாழ்க்கின் தீதாம். அவ்வுண்மை வருமாறு :

“குழ்ச்சி முடிவு துணிவெய்தல் அத்துணிவு
தாழ்ச்சியுள் தங்குகல் தீது.” — திருக்குறள், ௬௭௧.

பெருமைமிக்க இடுப்பின் கீழ்ப்பகுதியாகிய பிட்டியும், பெருத்த முலைகளும் அவற்றின் பெருமையால் தோற்றமுறுகின்றன. இவற்றைக் காண்டலால் நடுப்பகுதியாகிய இடை - இடுப்பு உண்டு; காரணம் இல்லாமல் நெஞ்சே நீ நினைப்பது என்? நன்மையொடு பொருந்தாது உலகோர்க்குத் திங்கிழைத் தவர் தம் உடலை ஊரை, உரனார் மதிலை உறுதுணையைப் பகையாய்க் கருதி அப்பகையைக் கெடுத்தவன், தில்லைக்கண் ஁ள னாகிய ஆள்வோன், எம்முடைய தலைவன், மாறுபட்ட பகலவ னுடைய பெருமை குறையப் பல்லைக் கீழ்விழச் செய்தவன், ஆகிய சிவபெருமானுக்குரிய திருப்பழனத்தை ஁க்கும் பல வனையல்களை அணிந்துள்ள இப்பெண்ணுக்கு.

தடம் என்பது ‘அகல்கின்ற அல்குல் தடம்’ என்றதன்கண் ஁ள்ளது. தடம் பெருமை. இது, “நடவும் கயவும் நளியும் பெருமை”. (தொல். சொல் - ௩௩௩) என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவான் உணரலாம். அல்குல் என்பது இடுப்பின் கீழ்ப் பகுதியாகிய பிட்டியையே குறிக்கும். குறியைக் குறிப்பதாகக் கொள்ள நேரின் ஆகுபெயராகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அங் ஁னமின்றி அச்சொல் குறியை நேரே குறிப்பதென்பது தவ றாகும்.

ஆண்டவன் செய்தருளிய அரும்பெரும் செயல்கள் அனைத் தும் ஆருயிரின் பொருட்டே ஆதலின் அவற்றை உண்மை உணர்த்தும் ஁ள்ளுறை வண்மையாகக் கொள்ளுதல் பொருந் தும். உருவகம் என்பதும் இதுவே. “அடையார்புரங்களைச் செறுதல்” ‘பகலோன் பல் உகுத்தல்’ ‘தில்லை ஈசன்’ ‘எம்மான்’ என்பனவற்றின் ஁ள்ளுறையை ஁ர்வோமாக!

தெய்வத்திற்கும் தெய்வத்தை மறவாதார்க்கும் தங்கட் கெனப் பகையும் உறவும் நானிலத்தும் மேனிலத்தும் கிடையா. ஆருயிர்கள் தீமை நீங்கி நன்மை ஁ங்கி தெய்வத்தை மறவாமைக் கண் வண்மையுற்றுப் பிறவிப் பெரும் பயனாகிய பேரின்பப் பெருவாழ்வு எய்தி ஁ன்றும் ஁ரு தன்மைத்தாய்ப் பேரா இயற் கையுற அவ் ஆருயிரின் பொருட்டு அவற்றின்கண் காணப்படும் தீமையின்மாட்டுப் பகையும் நன்மையின்மாட்டு உறவும்கொண்டு

தீமைநீங்க ஒறுப்பும் நன்மை ஓங்க உவப்பும் புரிவர். இவை பெற்றோரும் ஆசிரியரும் பிள்ளைகள்மாட்டுச் செய்யும் இருவகை அன்புச் செயலாலும் உணரப்படும்.

உவந்துநல்கும் நலமே அன்றி ஒறுத்துநல்கும் பொலமும் அன்பேயாம். இவ்வுண்மை வரும் திருப்பாட்டானும் உணர்க:

“அறத்திற்கே அன்புசார்பு என்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை.”

— திருக்குறள், எ௭.

‘அடையார் புரங்களைச் செறுதல்’ என்பது நன்மையில் கூட்டத்தை நீக்கி நன்மையுள்ள கூட்டத்தை ஆக்குவதே நன்மையாம். அதுபோல் நன்மைக்குத் துணையாகாத உடலையோ உறையுளையோ, ஊரையோ, உலகையோ, உறவையோ நீக்குவதேயாம். அடையார் - நன்மையைச் சாராதார். அங்ஙனம் நீக்கின் நன்மையுள் கூட்டத்து ஆக்குவதற்கு வாய்ப்பாகும். இஃது ஆளும் தலைவர் அறமுறை நோக்கி அந்தண்மையோடு ஆற்றும் செயலாகலின் ‘தில்லைநசன்’ என்றருளினார். நசன் - ஆள்வோன் ; ஆண்டவன்.

‘பகலோன் பல் உகுத்தல்’ பல் உகுத்தல் என்பது நகையாகிய மகிழ்ச்சியை அகற்றுதல். முதல்வனை மறப்பது தீர்திறனில்லாப் பெரும்பாவம் என்க. அங்ஙனம் மறந்தார்க்குத் துணைபோய் உடங்கியைந்து மகிழ்வது அதனினும் பெரும்பாவம் என்க. அங்ஙனம் மகிழ்ந்தாரை ஒறுப்பது மகிழ்ச்சிக்கு வாயிலாகிய பல்லினை உகுப்பதேயாம். பல்லுகுப்பதென்பது குற்றம்புரிந்தார் மகிழ்விழந்து மனம்வருந்தித் தலைகவிழ்ந்து முகம் வாடி நிற்கக் காண்பது. இவ்வுண்மை வரும் திருப்பாட்டுக்களான் உணர்க :

“யாகாவார் ஆயினும் நாகாக்க காவாக்கால்

சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.”

— திருக்குறள், க௭௭.

நாகாத்தல் - சுவையானும் சொல்லானும் உடலுக்கும் உயிருக்கும் தீங்கு வாராமல் காத்தல். காத்தல் - தடுத்தல். நாவேட்கும் சுவையைக் குறைத்து வெறுக்கும் சுவையை மிகுத்து உண்டு பழகுதல். ஒழுக்கமிக்கார் கூறும் விழுமிய சொற்களைக் கூறி அஃதிலார் கூறும் விழுமியதல்லாத இழிவான கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லுதல் ஒழிதல். அல்லார்கூறும் பொல்லாச் சொற்களை அறவே போக்கி நல்லார் கூறும் நயன்சேர்பயன் மொழிகளை நாளும் நவிலுதல்.

சூரிய னூர்தொண்டை வாயினிற் பற்களை

வாரி நெரித்தவாறு உந்தீபற

மயங்கிற்று வேள்விஎன்று உந்தீபற.

— அ. சாழல் - க௮.

இது, தலைவன் அல்லது இறைவன் ஆவான் தன்கீழ் வாழ் வார் தம்மைத்தாமே தலைவரென மதித்துச் செருக்குற்று நெறியல்லா நெறிச்சென்று அறிவு அறைபோக்கித் தீயனபுரிந்து வருவரேல் அவர்தம் செருக்கு அகற்றித் தலைமையும் தனக்கே உளது என நிலைநாட்டி அவர்தம் “புன்னெறி யதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி, மேலாம் நன்னெறியொழுகச் செய்து, நவை அறுகாட்சி நல்கி” அடிமையாக்குவன். இவையே ‘சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடனாதல்’ என்னும் கடனாம். இதனால் ‘எம் மான்’ என்று அருளினர்.

இடை உண்டு

அல்குற் பெருமையானும் முலைப்பெருமையானும் இடையுண்டு என்றவாறன்று எனப் பேராசிரியர் நுணித்துணர்ந்து அவையிரண்டும் உண்மையான் உண்டு என்று கூறிய திறம் வியக்கத்தக்கது. அவை பெருமையுறுமுன்னும் இடையுண்டு என்பது போதரும். பின் பெருமை கூறுதல் ‘அவை விளங்கித் தோன்றுதல் நோக்கி’ என்பது ஐயம் எழுந்தமைக்குக் காரணம் காட்டுதலாகும்.

‘உள்ளியது’ என்பது ‘வண்டமர் புரிசுழல் ஒண்தொடி மடந்தையை, நயந்த அண்ணல் வியந்து உள்ளியது’ என்பதன் கண் காணப்படுவது. உள்ளியது - நினைந்தது. கூட்டத்தை நினைந்தது எனக் கூறுவது நோக்கத்தக்கது.

மெய்ப்பாடு

உவகையைச் சார்ந்த மருட்கை, மருட்கை எனினும் வியப்பு எனினும் ஒன்றே. தலைவன் இதுகாறும் கண்டறியாத புதியதொன்று கண்டனன் ஆதலின் வியந்தான். மருட்கையும் நான்கு வாயில்களான்வரும். அவை,

“புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே”

—தொல். பொருள் - உருடு.

பயன்

‘ஐயந்தீர்ந்து மகிழ்தல்’ தெய்வமோ மக்களோ என்று ஐயுற்றுத் தெய்வம் அல்லள் மக்கள் உள்ளாள் என்று ஐயந்தீர்ந்து கூட நினைந்து மகிழ்தல்.

(தொடரும்)

திருக்குறள் மாநாட்டுத் தலைமையுரை¹

[வித்துவான் பண்டிதர் திரு. கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள் எம். ஏ. ஓ. பி. ஓ. எல்., தமிழ்மறைக் கழகத் தலைவர்]

இத்திருக்குறள் மாநாட்டை இவ்வளவு சிறப்பாக நடத்தும் இம் மாநகரின் மக்கள் யாவர்க்கும் நன்றி கூறுகின்றேன். இவர்களுடைய ஒற்றுமை உணர்ச்சியும், தமிழ்ப் பண்பும், திருக்குறட் பற்றும் போற்றத்தக்கன. எமது தமிழ்மறைக் கழகத்தின் முதலாவது மாநாட்டை இங்குச் சிறப்பாக நடத்துதற்கு முன்வந்த திருவள்ளுவர் கழகத்தாருடைய பெருந்தொண்டு இங்கு வந்திருக்கும் இந்தியப் பேரறிஞர்களையும் ஈழத்துப் பேரறிஞர்களையும் வியப்படையச் செய்துவிட்டது. பல மாதங்களாக முயற்சிசெய்து இப்பெரும் பணியைச் சிறப்பாக நிறைவேற்றியுள்ள திருவள்ளுவர் கழகத்தாருக்கு எமது கழகம் மாத்திரமன்றித் தமிழ்மக்கள் யாவருமே நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டவர்களாவர். இம் மாநாட்டை நடத்துவது மாத்திரமன்றி இங்குள்ள மக்கள் யாவரையும் தத்தம் வீடுகளிலும் திருவள்ளுவர் திருநாளைக் கொண்டாடவுஞ் செய்த இக் கழகத்தாரின் பெருஞ் செயலை எவ்வாறு போற்றுவது? விடாமுயற்சியின் சிறப்பை—உண்மைத் தொண்டின் பயனை—இன்று இங்கே காணும் வாய்ப்பு இங்குள்ளார் யாவர்க்கும் கிடைத்துள்ளது.

“அருமையுடைத் தென்று அசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும்.”

என்று வள்ளுவர் கூறியதனை இக் கழகத்தார் மெய்ப்பித்துள்ளர்.

தமிழ்மறையின் தனிச்சிறப்பு

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகச் சிறந்த நாகரிக வாழ்வை நடத்திய தமிழ்மக்கள் இவ்வுலகத்திலே இன்பமாக எவ்வாறு வாழலாம் என்று ஆராய்ந்தார்கள். அவர்கள் தம் ஆராய்ச்சியின் முடிவாக, அனுபவத்தின் பயனாகப் பல உண்மைகளை அறிந்தார்கள். இந்தப் பேருண்மைகளை—வாழ்வாங்கு வாழும் வழிகளை—நமக்கு எடுத்துக் கூறும் திருநூலை திருக்குறளாகும். இதனால், இந்நூல் தமிழினத்தின் மதிப்பொணாத அருநிதியாய்த் திகழுகிறது. சாதி, மத, நிற வேறுபாடின்றி எல்லா மக்களும் எக்காலத்தும்

1. திருக்கோணமலையில், திருவள்ளுவர் கழக ஆதரவில் திருவள்ளுவர் திருநாளிற் (28-5-53) ரெடங்கி நடந்த, தமிழ்மறைக் கழகத்தின் முதலாவது திருக்குறள் மாநாட்டில் நிகழ்த்திய உரை.

போற்றுதற்குரிய நன்னூல் இவ்வுலகில் இஃதொன்றே. தமிழின் பெருமையையும், தமிழினத்தின் சிறப்பையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் செம்மையையும், தமிழறிஞரின் சிந்தனையின் உயர்வையும் எடுத்துரைக்கும் இத்தேய்வ நூலுக்கு இணையான நூல் உலகிலுண்டோ? சிந்திக்கும் வன்மை உள்ளவர்களையும், உணரும் ஆற்றல் படைத்தவர்களையும் ஈர்த்து ஈர்த்து இன்புறுத்தும் இந்தச் சிந்தனைக் களஞ்சியத்தின் பெருமையினை அளவிட முறைக்க முடியுமா? பல துறையாக விரிந்து செல்லும் வாழ்வில் ஏற்படுஞ் சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் ஆற்றல் இப்பொதுமறையின் தனிச் சிறப்பன்றோ! நன்மைக்கும் தீமைக்கும், அறத்துக்கும் மறத்துக்கும், தன்னலத்துக்கும் பிறர் நலத்துக்கும், மனிதப் பண்புக்கும் மிருகப் பண்புக்கும் ஏற்படும் போராட்டத்திலே மனிதன் வெற்றிகண்டு மனிதனாக—அமரனாக—வாழ வழிகாட்டும் அறநூல் இஃது என்பதை அறியாதார் உளரோ?

பகையை, அன்பினாலன்றிப் பகையினால் ஒழிக்க முடியாது; தீமையை, நன்மையினாலன்றித் தீமையினால் அழிக்க முடியாது என்பனபோன்ற பேருண்மைகளை அழுத்தந் திருத்தமாக எடுத்துப் பறைசாற்றும் நமது தமிழ் மறையின் சிறப்பை எவ்வாறு கூறலாம்!

பண்புடைமை

இந்த உலகம் இன்பமாக இயங்குகற்கும் அமைதியாக நடப்பதற்கும் பண்புடையவர்கள் பெருகவேண்டும்; பண்புடையவர்கள் இவ்வுலகில் இன்றேல் இந்த உலகமே அழிந்துவிடும் என்பதை,

“பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம் அஃதின்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்.”

எனும் குறள் கூறுகிறது. எவ்வளவு கூரிய அறிவுடையோரும் பண்பில்லாதவர்களாயிருப்பின் அவர்கள் மரத்தைப் போன்றவர்கள் என வள்ளுவர் பெருமான் கூறுகிறார்.

“அரம் போலங் கூர்மைய ரேனு மரம் போல்வர்
மக்கட் பண்பு இல்லா தவர்.”

பண்பிலாதாரின் அறிவு மாத்திரமன்றி யவர்தம் செல்வமும் பயனற்றதென்பது வள்ளுவர் கருத்து. தீமைகளைச் செய்கிறவர்களுடத்தும் பண்பு உடையவர்களாய் நடக்கவேண்டும்! இவ்வாறு நடவாமை மிக இழிவான செயலாகும்.

தீமைக்கும் நன்மை

தீமை செய்கின்றவர்களுக்கும் நன்மை செய்தலையே வள்ளுவர் உயர்ந்த பண்பாக—சால்பின் பயனாக—தலையாய அறிவாக—மாசற்றார் குறிக்கோளாகப் பல விடங்களிலே கூறுகிறார்.

“இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக் கால் என்ன பயத்ததோ சால்பு.”

“அறிவினு ளெல்லாந் தலையென்ப தீய செறுவார்க்கும் செய்யா விடல்.”

“கறுத்தினு செய்தவக் கண்ணும் மறுத்தினு செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.”

ஒருவன் தன்னைத் திருத்தி அன்பும் பண்பும் உடையவனாக வாழ்ந்தால் அவனுடைய குடும்பம் செம்மைப்படும்; அவன் வாழும் ஊர் சிறக்கும்; அவனுடைய நாடு நலம்பெறும்; உலகமே உயர்வடையும். இதுதான் வள்ளுவருடைய அடிப்படையான கொள்கையாகும். இதுதலையே, ஒருவன் மேற்கொண்டொழுக வேண்டிய சிறந்த பண்புகளையும் அவன் நீக்கவேண்டிய தீய குணங்களையும் அவர் எடுத்து விளக்கியுள்ளார்.

உன்னிடத்தும் நீ அன்பு வை

வீடும் நாடும் நலமுற அவர் கூறும் சட்டதிட்டங்கள் அவற்றைப் படிப்போர், கேட்போர் தம் உள்ளங்களைத் தொடத் தக்கன. “இதுவரை உண்மை தெரியாது அலைந்தோம், அல்லற் பட்டோம், உமிக்குத்திக் கை ஓய்ந்தோம். இப்பொழுது உண்மையை அறிந்தோம், இனி இன்பமடையலாம், அன்புடன் அமைதியாக வாழலாம்” என்று எண்ணச் செய்வன; எண்ணி எண்ணி நல்வாழ்வு வாழச்செய்வன.

பிறரிடத்து அன்பு வை, பிறருக்குத் தீமை செய்யாதே; என்று மாத்திரம் வள்ளுவர் கூறவில்லை. ‘உன்னிடத்தும் நீ அன்பு வை; உனக்கும் நீ தீமை செய்யாதே; உன்னைக் காக்கும் முறையை அறிந்துகொள்; நோயின்றித் துன்பமின்றி வாழும் வகையைத் தெரிந்துகொள், உனக்கு நன்மை செய்கிறாயா என்று ஆராய்ந்து பார்.....’ என்றுங் கூறுகிறார்.

“தன்னைத் தான் காதலனுயின் எனைத் தொன்றும் துன்னற்க தீவினைப் பால்.”

“தீப்பால தான் பிறர் கட் செய்யற்க நோய்ப் பால தன்னை அடல்வேண்டா தான்.”

“நோய் எல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர்.”

“அருங் கேடன் என்ப தறிக மருங்கோடித்
தீவினை செய்யான் எனின்.”

“தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்கக் காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லுஞ் சினம்.”

இவைபோன்ற குறள்மணிகள் எத்தகையோருடைய உள்ளத்
தையும் உருக்கி உண்மையையுணரச் செய்யுமன்றோ!

பிறர் குற்றம்போல் தங்குற்றங் காணல்

மக்கள் பலர், பிறருடைய குற்றங்களைக் கண்டு அவற்றைப்
பரப்புவதிலேயே தம் நேரத்தையும் ஆற்றலையும் வீணாக்கு
கின்றனர். இத்தகையோர் தம்மிடத்துள்ள குற்றங்களையும்
காண்பாராயின் இந்த உலகத்தில் தீமையுண்டாகுமா? என்று
கேட்கும் வள்ளுவர் வாய்மொழி புலப்படுத்தும் பேருண்மையை
இனியாகுதல் மக்கள் உணர்வார்களா?

“எதிலார் குற்றம்போல் தங்குற்றங் காண்கிற்பின்
தீதுண் டோ மன்னும் உயிர்க்கு.”

‘தீதுண்டோ’ எனுஞ் சொல் எவ்வளவு உருக்கத்தையும்
இரக்கத்தையும் பிறப்பிக்கிறது. இக்குறளைப் பன்முறை படித்
துப் பாருங்கள். உங்கள் உள்ளம் உங்களை அறியாமலே உயர்
வடையும்; உண்மையிற்றினைக்கும்.

“தன்னுயிர்க் கின்னாமை தானறிவான் என்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னா செயல்.”

எனும் வள்ளுவர் வாய்மொழியைப் படித்தவுடன் உணர்ச்சி
பெறுத உள்ளமுடையவர்களை மக்களென்று கூறலாமா?

அன்பு அறிவு முதலியவற்றின் அடையாளம்

“யாம் சிறந்த அன்புடையோம், உயர்ந்த அருளுடையோம்,
பரந்த அறிவுடையோம், நல்ல சால்புடையோம், விழுமிய
ஒழுக்கம் உடையோம், பெரிய கல்வி உடையோம், நல்ல குலம்
உடையோம்,” என்றெண்ணியுஞ் சொல்லியும், இவற்றின்
காரணமாகப் பிறரால் பாராட்டப்படும் வாழ்வோர், இவற்றின்
அடையாளங்களாக வள்ளுவர் கூறுவனவற்றைக் கேட்டறிந்
துணர்ந்தவுடன் இவற்றுள் ஒன்றேனும் தங்களிடம் இல்லை
என்று கூறும் நிலைமைக்கு வந்துவிடுவார்கள். தமது இழிந்த

நிலைமையை — பொய்த்து உயிர் வாழுதலை — உணர்வார்கள். உண்மையாக வாழ—உள்ளத்தாற் பொய்யாது வாழ விரும்புவார்கள்.

“தன்நெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்நெஞ்சே தன்னைச் சுடும்.”

என்பது உண்மை; முழுதும் உண்மை என்று பறைசாற்றுவார்கள், பண்புடையவர்களாய் வாழ முயல்வார்கள். அன்பு, அருள், அறிவு, சால்பு, ஒழுக்கம், கல்வி, குலம் முதலியவற்றுக்கு அடையாளங்களாக வள்ளுவர் கூறுவனவற்றுட் சிலவற்றை நன்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இவற்றை, 'நாடோறும் மக்கள் நினைத்துக்கொண்டால் நல்வாழ்வு வாழலாம்; பண்புடையவர்களாகலாம்.

“அன்பிலார் எல்லாந் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.”

“அல்லல் அருள்ஆள்வார்க்கு இல்லை வளிவழங்கும்
மல்லல்மா ஞாலம் கரி.”

“அறிவினுள் ஆகுவதுண்டோ பிறி தின்றோய்
தன்றோய்போல் போற்றுக் கடை.”

“இன்ன செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு.”

“ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லாவே தீய
வழுக்கிடும் வாயாற் சொல்ல.”

“கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்.”

“நலம்வேண்டின் நாணுடைமை வேண்டும் துலம்வேண்டின்
வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு.”

காந்தியடிகள் போற்றினார்

வள்ளுவர் தந்த இந்தத் தமிழ்மறையின் பெருஞ் சிறப்புக்களை உணர்ந்தே இன்று வரையும் தமிழ்ப் புலவர்கள் வழிவழியாக இதனைப் போற்றி வந்திருக்கிறார்கள்; பிறநாட்டார் பலர் தத்தம் மொழியில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்கள். வள்ளுவர் கூறியபடி உள்ளத்தாற் பொய்யாதொழுகி உலகத்தார் உள்ளத்தெல்லாம் நிறைந்து விளங்கிய காந்தியடிகள் திருக்குறளைப் படித்தறிதற்காகத் தமிழைக் கற்றார். அவருடைய அடிச்சுவட்டினைப் பின்பற்றி வாழ்பவரும், பூதான இயக்கத்தின் தலைவராய் உலகத்தையே ஆச்சரியமடையச் செய்து வருபவருமாகிய ஆச்சார்ய வினோபாஜி நாடோறும் இதனை ஒதி வருகிறார்.

இனி வரும் காலத்தில் நமது தமிழினம்—ஏன் உலக மக்கள் யாவருமே—இன்பமாகவும் அமைதியாகவும் நல்வாழ்வு வாழவேண்டுமெனின் எல்லாருடைய எண்ணமும் சொல்லும் செயலும் திருக்குறள் வகுத்த நெறியிலே செல்லவேண்டும். பிறநாட்டினருக்கு வழிகாட்டும் முறையில் நாம் நமது தமிழ் மறையைப் போற்றி அது வகுத்த நெறியிலே நின்றொழுகி இன்பமடைய முதலில் முயற்சி செய்யவேண்டும். சாதி மத வேறுபாடின்றித் தமிழினைப் பேசும் மக்கள் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து தமிழ்ப் பண்பாட்டின் களஞ்சியமாக—யாவர்க்கும் பொதுவான நெறியைப் புகலும் பொதுமறையாக—விளங்கும் திருக்குறளைப் போற்றுவோம்; அதனுடைய ஆசிரியரின் பெருஞ் செயலை நினைவு கூர்வோம்.

வையகமெங்கும் வள்ளுவன் புகழ் பரப்புவோம்

ஒரு நாளேனும் திருக்குறளைப்பற்றி எண்ணாமல், திருக் குறள் என்றொரு சிறந்த நூல் இருக்கிறதென்றுகூட அறியாமல், அறிந்தும் அதன் அருமை பெருமைகளை உணராமல், அதனைப் படித்தும் அது வகுக்கும் பொதுநெறியில் ஒழுகாமல் வாழும் மக்களுக்கு அந்நூலின் அருமை பெருமைகளை அறிவித்தற்கும், அதனில் அவர்களை ஈடுபடச் செய்தற்கும் எமது தமிழ்மறைக் கழகம் எண்ணியது. வையகமெங்கும் ஒரு நாளிலே திருவள்ளுவர் திருநாளைக் கொண்டாட வேண்டுமென்றும், ஒவ்வொரு வீட்டிலுங் கொண்டாடவேண்டுமென்றுங் கேட்டு அறிக்கைகள் வெளியிட்டோம்.

தமிழறிஞர்கள் மாத்திரமன்றிச் சங்கங்களும் பத்திரிகைகளும் எமது முயற்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் நல்கின; கல்கி, சுதந்திரன், ஈழகேசரி, செந்தமிழ்ச் செல்வி, தமிழ்நாடு, ஆத்ம சோதி, தர்ம சக்கிரம், வீரகேசரி, சமூகத் தொண்டன் முதலிய பத்திரிகைகள் தலையங்கம் முதலியன எழுதியும் உற்சாக மூட்டின. ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் மாத்திரமன்றி மலாயா, பர்மா, தென்னாப்பிரிக்கா முதலிய இடங்களிலும் வாழும் தமிழ் மக்கள் இன்று திருவள்ளுவர் திருநாளைக் கொண்டாடுகிறார்கள். எமது வேண்டுகோட்கிடைந்து திருச்சி, சென்னை, இலங்கை, வானொலி நிலையங்கள் இன்று விசேட நிகழ்ச்சிகளை ஒலிபரப்புகின்றன. தமிழில் மாத்திரமன்றி ஆங்கிலம், சிங்களம், தெலுங்கு முதலிய மொழிகளிலும் திருக்குறளையும் அதன் ஆசிரியரையும் பற்றிய பேச்சுக்கள் ஒலிபரப்பப்படுகின்றன. எமது சிறு முயற்சி இவ்வளவு பெரும் பயனை அளித்ததற்குக் காரணம் மக்கள் பலருக்குத் திருக்குறளிலுள்ள ஆர்வமேயாகும்.

இந்த ஆர்வத்தை எல்லாரிடத்தும் உண்டாக்கி எல்லா மக்களையும் உண்மை வழியில் இன்ப வாழ்வு வாழச்செய்வது பேரறிஞர் தங் கடனாகும்.

இவ்வாண்டிலே பெரும்பாலும் எல்லா ஊர்களிலும் திருவள்ளுவர் திருநாளைக் கொண்டாடச் செய்துவிட்டோம். எம்முடன் ஒத்துழைத்த பத்திரிகைகளுக்கும், சங்கங்களுக்கும், தமிழ்ப் பேரறிஞர்களுக்கும், வானொலி நிலையங்களுக்கும் நன்றி கூறுகிறோம். அடுத்த ஆண்டிலே திருவள்ளுவர் திருநாளை ஒவ்வொரு நாட்டிலும் மாத்திரமன்றி ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கொண்டாடச் செய்தல்வேண்டும். இதற்குத் திருக்குறளிலீடுபட்ட அன்பர்கள் யாவரையும் உதவி செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம். சமயப்பூசல், சாதிப்பூசல், இனவேற்றுமை, பணவேற்றுமை முதலிய பல காரணங்களாற் பிளவுபட்டுக்கிடக்குந் தமிழினத்தை ஒன்றுபடுத்தும் ஒரு திருநாளாக—தமிழினைப் பேசும் மக்கள் யாவரும் ஒன்றுசேர்ந்து கொண்டாடும் ஒரு நன்னாளாக—இந்த வள்ளுவர் திருநாள் போலிவதாக! வாழ்க தமிழ்மறை! வாழ்க உலகம்!

உள்ளுறை

திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிய தெய்வத் தமிழ்மறையாம் 'கடவுள் வாழ்'த்தின்கண் கூர்ந்து நோக்கின் முதல் மூன்று திருக்குறள்கள் முறையே கடவுள் என்றும் மாறா உண்மை அறிவு இன்ப உருவினன் என்பதை உணர்த்துகின்றன. நான்காம் குறள் பல்லுயிரும் பயனுற அருட்பொருட்டே செய்தருளும் கைம்மாறில்லாத ஊராண்மையை உணர்த்துகின்றது. ஐந்தாவது இயல்பாகவே பாசங்களின்றின்று நீங்கிய தொன்மை ஒண்மையை உணர்த்துகின்றது. ஆறாவது மெய்யடியார்களை இவர்தந் தூர்ந்து இயற்றிய எழில்நூல் உண்மையை உணர்த்துகின்றது. ஏழாவது ஒப்பின்மையையும், எட்டாவது அறமுறையருளையும் உணர்த்துகின்றன. ஒன்பதாவது மேற்போந்த எண்குணங்களையும் எண்ணி வணங்கலையும், பத்தாவது அன்பால் ஒன்றாய் அறிவால் வேறாய், ஆற்றலால் உடனாய்நின்று இன்புறுத்தும் பேற்றினையும் உணர்த்துகின்றன.

உண்மை அறிவின்பம் ஊராண்மை மாசின்மை
ஒண்மைநூல் ஒப்பின்மை ஒங்குநாள்—வண்மைஎண்
பண்புள்ளித் தாள்வணங்கல் பற்றினர்க்கு வீடுபேறு
உண்டொன்றாய் வேறுடனாய் உன்.

இலங்கை சுற்றினேன் இன்றமிழ் விருப்பினால்

[செல்வி. C. தேவி M. Sc. நாகர்கோயில்]

(சிலம்பு-உள, பரல்-க0, பக்கம் சடுசு-ன் தொடர்ச்சி)

இலங்கையில் தமிழ்மக்கள் பெரும்பான்மையாக வதியும் பகுதிகளில் யாழ்ப்பாணமும் ஒன்று. தமிழ் விழா போன்ற பொன்விழாக்கள் யாழ்நகரிலே நடாத்தப்பெற்ற நாட்களும் உள. அண்மையில் சென்னப்பட்டினத்து நிகழ்ந்த தமிழ் விழா விற்போழ்து இலங்கை அறிஞரில் ஒருவர் என அந்நாட்டினரால் எண்ணப்படும் திரு. அருள்நந்தி ஆற்றிய சொற்பொழிவு இலங்கையரல்லாத என்னைய தமிழ் மகளிர் புரிந்து விளங்கிக் கொள்ளும் தரத்ததன்று. அன்றா திருவாய் மலர்ந்த சொற்கள் தமிழ்மொழியினவே எனினும் சில புதுமைசான்ற மாறுதல்கள் கண்டேன். எனது இலங்கைச் செலவு ஓரளவு தமிழின் நயத்தை அறிய வாய்ப்பளித்தது என்றால் அது மிகையன்று. உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை இலங்கையரிடத்துச் சிறிது வேற்றுமை உறுகின்ற தன்மையைத் தென் இந்திய மக்கள் விரைவில் உணர்ந்துவிடுகிறார்கள். பல யாழ்ப்பாண மக்கள் வீற்றிருக்கின்ற ஒரு அவையின்கண் உரையாற்றும் அந்நாட்டு அறிஞர் ஒருவர் 'எங்கள் நாடு—எங்கள் மொழி' என்றே இயம்புவார். நாம்—நமது—யாங்கள்—எங்கள்—எனும் சொற்களின் விதியினை கடல்கடந்த அக்கன்னி நாட்டிடை உணரும் வாய்ப்பு சில இடங்களில் பெற்றதுண்டு.

ஒருநாட் காலை, பொழுது புலர்ந்து சிறிது நேரம் சென்ற பின்றைத் தமிழ் அண்ணல் பொன்னம்பலம் இராமனாதன் அவர்களின் நினைவுக் குறியாகிய, மருதனாட பெண் கல்லூரியை நோக்கி விரைந்தோம். இருமருங்கும் பச்சைப்பயிர்கள் செழிப்புற்று வளர்ந்தமை கண்டோம். அவற்றின் பசுமையிற் றோய்ந்து மறந்து நின்றபோழ்து உழைப்பாளி ஒருவன் அவண் வந்து எங்களிடம் சில தமிழிலே பேசினான். (யாழ்ப்பாணத்து “கதைத்தான்” என்றுதான் பெரும்பாலும் மக்கள் வழங்குகின்றனர். என்னையோவெனில் பேசுதல் ஏசுதல் எனப்பொருள் படுமாம்!) தான் செய்வது கமத் தொழில் என்றான். கமம் என்ற பகுதி உழுது பயிர்த்தொழில் செய்தலைக் குறிக்கிறதாம்.

“கமம் நிறைந் தியலும்.”

(தொல்.-உரியியல்)

கமம் நிறைவு எனும் பொருள்படுதல் தொல்காப்பியத்தால் அறியலாமெனினும் இலங்கையில் கமத்தொழில் நிறைவளிக்கும்

குறிப்பிட்ட ஒரு தொழிலினுக்கு வழங்கப்படுவதென்னென அறிகிலேன்.

உடல் நலிவுற்ற பெண்ணொருத்தியை அவளது தோழி, “ஏன் இவ்வளவு கேவலமாகிவிட்டாய்” என்றமை கேட்டேன். உடல் மெலிவுற்றமையினையேதான் கேவலமாகக் கருதினாள் எனும் பொருளை முதன்முதல் அறிய இயலாது மருண்டேன்.

“ஐயாவும் அம்மாவும் கிட்டடியில் சென்னை வருவினம்,” என்றாள் என்னுடன் தமிழ் உறவுபுண்ட உள்ளக்கமலம் வருவினம் என்ற வினைமுற்று இலக்கண வழக்குப்படி தன்மைப் பன்மையன்றோ? பலர்பாற்படர்க்கை எங்ஙனமாகும் என அறிய என் தொல்காப்பிய அறிவு பயனளிக்கவில்லை.

உலகில் எம்மொழிக்கும் அமையாத தனிச் சிறப்பொன்று நம் தமிழினுக்கு உளது. கிழவி—கிளவி எனும் இரு சொற்களும் பெரிதும் வேற்றுமையுடையன. இவ்வேற்றுமையினை யாழ்ப்பாண நாட்டிடைக் காணாமையின் பிறர் சொல்லோவியங்களுக்குப் பொருள் அறியாது திகைப்புண்ட நாட்கள் பல.

சென்ற யாண்டு ‘நாடோடி’ என்ற அறிஞர் நகைச்சுவை நிலவ சில சில ஆனந்தவிகடனில் வரைந்திருந்தார். அவற்றில் உண்மைச் சுவையினை நேரிலே கண்டேன். சான்று பின்னர் காட்டுவேன்.

தமிழ் என்று கூறுவதில் எவ்வளவோ இன்பமிருக்கிறது. அதனாலன்றோ தமிழ் தமிழீய சாயலவர் என்றார் அறிஞர். ‘இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன், இமையோர் விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்.’ என்றதும் எதனால்?

“செந்தழவின் சாற்றைப்பிழிந்து செழுஞ்சீதச்
சந்தனமென்று ஆரோ தடவினார்”—பைந்தமிழை,
ஆய்கின்ற கோன் நந்தி ஆகம் தழுவாமல்
வேகின்ற பாவியேன் மீது.

என்றிவ்வாறு தமிழ்வேள்ளம் பரந்து ஓடினால் அம்மொழியில் ஒருண்மை மறைந்திருத்தல் வேண்டுமன்றோ? இவற்றைச் செவிமடுத்த உள்ளக் கமலம் ‘இஃது என்ன முஸ்பாத்தி’ என்றாள். முசுப்பு - ஆற்றி எனும் இரு சொற்களும் முசுப்பாற்றி என்றாகி இவ்வண்ணம் பிறபொருள் கொண்டதும் வியப்பாகும்.

இவ்வாறு அருந்ததி அம்மையாரின் நல்லுறவால் தமிழில் சில சொற்களின் பொருட்செறிவைக் கண்டபின், நாவலர்

பெருமான் பெயரால் இலங்கும் தெருவழியாக நடந்து சென்றோம். அங்கு வதிந்த “செல்வி—அருள்நாயகி” அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்து நிலவும் ஆண்பாற் பெயர்கள் சில கூறினார். தனபாலசிங்கம், குணபாலசிங்கம்; காராளசிங்கம் என்பன சில. மறைமலையடிகள், பரிதிமாற்கலைஞன் போன்ற பெயர்கள் அந்நாட்டில் ஏன் எழவில்லை? நிற்க,

மட்டக்களப்பு இலங்கையின் கீழ்ப்பகுதியில் அமைவது. மயில்வாகனார் என்ற திரு. விபுலானந்த அடிகள் ஆண்டு வாழ்ந்தனர் என நூல்வழியும் நுண்ணறிவினர் வழியும் கேட்டுள்ளேன். மட்டக்களப்பில் புளியந்தீவு ஒரு பகுதி. தமிழ்க்கலை பொதுளிய நல்லாள் ஒருத்தியின் தோழமைகொண்டு நாட்கள் சில கழித்தோம். புலவர் பெரியதம்பிப்பிள்ளை எனப் பெயரிய அறிஞர் அழகான பாக்கள் பல ஆக்கியுள்ளார். நடந்து ‘செல்வாய் காவேரி, புலவா தொழிவாய் காவேரி’ என்ற சிலப்பதிகார ஒலிநயம் நிலவும் “கல் ஓயா”ப் பாடல்கள் அருமை வாய்ந்தவை. பெருமையுடன் அவருக்கு உரிமை அளிக்கிறார்கள். குருக்கள் மடம் எனும் ஊரில் அவரது இல்லம் நிலவுகிறது. அதைக் கண்ணுற்றபோழ்து புத்தேரி தேசிகவினாயகம் பிள்ளையின் நினைவுகொண்டேன்.

“யாகா பிற பிறக்கு அரோபோ மாதா எனவருஉம் ஆயேழ் சொல்லும் அசைநிலைக்கிளவி” இது தொல்காப்பிய இடைஇயல். கா எனும் இடைச்சொல் இக்காலத்து வழக்கில் உளதோ எனப் பன்னாள் வினவினேன். அதற்குரிய விடை மட்டக்களப்பில் அறியலாயினேன். சொற்களோடு-கா-சேர்த்து உரையாடும் இவ்வழக்கம் அவ்வூரில் இன்றும் கேட்க வியலும். ஆம், பழந்தமிழ் மறையவில்லை!

“நீர் ஏன் அங்கே போவான்” எனும் சொற்றொடரில் ‘போவான்’ எனும் எச்சம் பெயராக மாற வழியுண்டாகின்றது. விபுலானந்தர் தங்கியிருந்த சிறு இல்லத்தில் நுழைந்தேன். யாழ்நூல் ஏன் நினைவில் தோன்றி மறைந்தது. அங்குச் சிறிய தொரு தடாகம். தாமரை மலர்ந்தது. தமிழ்மணம் வீசியது.

அடிகளாரின் உறைவிடத்தினுக்குப் பொன்னடிபோற்றி விடை பெற்றோம். காத்தான்குடி, நற்பட்டிமுனை எவ்வளவு அழகிய பெயர்கள்! இலங்கையிலேயே மிகப்பெரிய பாலம் கல்லடி உப்பொடை என்ற மட்டக்களப்புப் பகுதியில் உள்ளது. அதன்கீழ் நாவாயில் வெண்மதி நிலவிடைச் செல்வோர் கேட்கும் ஒலியைப் “பாடும்மீன்” என்கிறார்கள்.

நாட்கள் மாறி இரு கிழமைகள் தோன்றின. இரத்தினபுரியை அடைந்தோம். செந்தமிழ்ச் செல்வியில் புது மெருகுடன் தமிழ்க் கட்டுரைகள் வரையும் என் இலக்கியத்தோழி வதியும் தனிப்பகுதியன்றோ?

அவ்வம்மையார் பதினெட்டு அகவையினள். ஆங்கிலப் பட்டமும் அமையப்பெற்றவள். சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் வெளியிடும் ஒவ்வொன்றையும் அவள் அறையகத்துக் கண்டேன். இலக்கிய, இலக்கண நூற்களை அவ்வாறே பாடம் பண்ணிப் பிறர் துய்க்கும் வண்ணம் உளத்திடை இருத்தும் உயர் தமிழ்செல்விகள் நம்மிடை மிகச்சிலர். சங்க இலக்கியங்களைச் செவ்விதின் ஆய்வதில் பெரும் பேரின்பம் கொண்டவள் அக் கமலச் செல்வி. இலக்கியக் கட்டுரை வரைவதே அவளது பொழுதுபோக்கு. தமிழ்நாட்டுப் பெண்பாலார் யாவரும் என் இங்ஙனம் உழைத்தல் இயலாதவொன்று? மற்றுமோர் தாமரைக் கண்ணியும் நீலாம்பிகையும் தோன்றுநாள் எந்நாளோ? ஊழையும் உப்பக்கம் காணலாகுமெனில் தமிழ் நாட்டில் தனிப்பெரும் தமிழ்வெள்ளம் கரைபுரண்டோடாதோ?

இலங்கையிலே தமிழ் வழங்கும் நெறியினைப்பற்றிய அழகிய நூலொன்றினை வரைந்து வருகிறாள். நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்க் கட்டுரைகள் ‘தாமரைச் செல்வி - இரத்தினபுரி’ என்ற பெயரில் இலங்கை மக்களிடையிலவியுள்ளமை நன்கு அறிவேன். தமிழ்மொழியை நற்பண்பு பிறழாவகை அவ்வம்மையார் விடுத்த சில சொற்பொழிவுகள் தமிழ்விழாவிலே இடம் பெற்றற்குரியன.

“கண்டகண் வாங்காள் தொழ்முகிழ்த்த கைவிடாள் மண்டுமென மீட்கும் மாறறியாள்” என்றே என்னிலை தோற்றியது. என்னை என வினவுவீராகில் தமிழ்ச் சோலையில் தமிழ் மலர் கொய்யும் இவ் இருசடை நல்லாளை ஒருமையிற்கண்ட யான் எழுமையும் பெருமையுடையனல்லளோ? என்பேன்.

‘அன்னை நீ உரைத்த தொன்றும் அழிந்திலது ஆதலானே நின்னையே தெய்வமாக் கொண்டு இத்தனை காலம் உய்ந்தேன்’ என உரைத்த தையல் சனகியானேன். “தமிழ்மொழி தளிர்க்கக் கனாக்கண்டேன் தோழிநான்” எனப்பாடி வாழும் தையலைப் பிரிய என்னுள்ளம் எழவில்லை.

இலங்கையின் எழில் நலங்களையும், செல்வச் செழுமையினையும் அன்று இலக்கியவாயிலாக வரைந்தான் கம்பன். ‘கடலின் கண்முத்து’, ‘யான்கண்ட இலங்கை’ போன்ற பொன்னூற்கள் இந்நாள் நம்மிடை அரும்பி மலர்ந்தன. இவை

களின் ஆசிரியர்கள் துலங்கும் இலங்கையின் வானளாவிய மரங்களும், பன்னிற மலர்களும் நாட்டிற்கு நற்புகழை அளிக்க வல்லன என்றனர். என்றமை சிலராயினும் நினைவுறுவர். எனவே மலைநாட்டுப் பகுதிகளினுக்குச் செல்ல முற்பட்டோம். கண்டி, நுவரேலியா, பண்டாரவிளை, அப்புத்தளை போன்றவை சில இவைகளுக்குச் செல்லவும், ஆங்கு வதியும், மக்களது தமிழ்நடையினை அறிந்துகொள்ளவும் வாய்ப்பினை வளர்த்தமிழ்த் தோழிகள் எனக்களித்தனர்.

கண்டிமா நகர் கொளும்பைவிடவும் பன்மடங்கு அழகுடையது. பெரும்பான்மையும் தமிழ் தெரிந்த மக்களைக்கண்டேன். அங்கிருந்து வனப்புடைய மலைப்பகுதி தொடங்குகிறது. அடுத்தாற்போல் கம்பளை, சிலகல் விரைந்தோம் புல்லல்லாவை என்ற ஊரில் வியக்கத்தகும் செய்தி ஒன்று கண்டேன். வெளியூரினர் தங்கி ஓய்வுபெறும் மனைக்கு ‘இறைப்பாறும் இல்லம்’ (REST HOUSE) என்று வெளியே எழுதி தொங்கவிடப்பட்டிருக்கிறது. இறை, இளை எனும் சொற்கள் தம்மில் மிக வேற்றுமையுடையன. இளைப்பாறும் இல்லம் என்றுதான் வரைந்திருக்கவேண்டும். ஒருகால் இழை நெருடுகிறார்களோ என அறிய எண்ணியவளாய் உள்துழைந்தேன். இளைப்பாறும் அல்லது ஓய்வுபெறும் வாய்ப்பிளையே ஆங்கு காணலாகுமன்றி, இழைவல்லுநர் யாரையும் கண்டிலேன். என்னைப்போன்று எத்துனை தமிழ் உள்ளங்களோ அவ்வறிவிப்புப் பலகையினைக்கண்டு சென்றிருக்கலாம்! ஆனால் வழிவிடுவார் யாரோ? முகரத்தின் சிறப்பு எங்குப்போயது?

அடுத்தாற்போன்று அமையும் சிறந்த பகுதி நுவரேலியா (Nuwara Eliya) பெரும்பான்மையும் தேயிலைத் தோட்டங்களாலும், தாளாண்மைத் தமிழர்களாலும் நிறையப்பெற்றது. “தேயிலைத் தோட்டத்திலே.....” என்ற தமிழ்ப்பாடல் என்ற நினைவிடை நின்று மறைந்தது. நாற்புறமும் சுற்றினேன். பத்துப்பாட்டின் குறிஞ்சிக்கவியின் மலர்வகைகள் ஆங்கு எங்கணும் பொங்கும் எழிலுடன், நற்றேன் நல்கும் நல்விருந்தாயின. எனவே நுவரேலியாவை மலர்வனம் என்றே அழைக்கலாம். இருநாள் வாழ்வில் இரு தமிழ்அறிஞர்களை அறியும் வாய்ப்புப் பெற்றோம். தேயிலைச் செடிகளிடையே செல்வவாழ்வு நடாத்தும் அம்மக்களிடத்தும் “தமிழ்த்தென்றல்” வீசும் என்று என்னால் முதலில் எண்ண இயலவில்லை. “தமிழ் முதுமொழி அநாதி” எனில் வெளிநாட்டிற் சில பகுதிகளிலும் இயற்கையில் இலங்கினால் வியப்பென்னை?

ஆம். திருமதி கே. மாரியம்மாவும், அவர்களுடன் தமிழ்த் தென்றல் வீசியவள் செல்வி விசாலாட்சி அம்மையாரும் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண உலகில் உறவுகொண்டுவாழும் வள்ளலார் என்றழைக்க விழைகிறேன். அவ்விருவரும் தங்கள் ஊர்தியில் வெளிநாட்டுத் தமிழ்மகளிரை ஒரு சடை நல்லாளினைப்பற்றிய வரலாறு வழங்கும் இடத்தினுக்குக் கூட்டிச் சென்றனர். சீதா எலிய (Sita Eliya) என்பது வழங்கும் பெயர்.

வழிப்பாதையின் அருகே சிறிய கோவில், அழகிய சிற்றூறு சுற்றிச் செல்கிறது. உள்ளே சென்றோம். நான்கு சிலைகள். “சொல்லின் செல்வன் அநுமன் - விதியிணையும் விலக்க விழைந்த இளையாத இலக்குவன் - வில்லின் செல்வன் இராகவன் - தவஞ் செய்த தவமாம் தையல் சீதை” எனும் இலக்கிய உருவங்கள் கற்சிலைகளாகக் காட்சியளித்தனர். சிறையிருந்த செல்வி சீதையால் பெயர்பெற்றதோ? இவ்விடம் எனும் சொற்கள் தன் செவிபுகாழுன் அன்னாய்! நீ தமிழ் விருப்பினை அன்றோ? இது பார்! சீதா ஒளிய - என்ற சொல் - சீதையின் பெருமையால் ஒளிபெற்றதெனப்படும் - இச்சொல் நாள்டைவில் மருவுதல் பெற்ற சீதாளிய என்றாயிற்று! என்னே காலத்தின் செலவு!! இதற்குச் சான்றும் உளது. எலிய எனும் சிங்களச் சொல்லும் ஒளிய என்ற சொல்லிலிருந்துதான் தோன்றியதாகவேண்டும். என்னையோவெனில் எலிய எனும் சிங்களச் சொல் ஒளி என்றே பொருள்படும் என்க, என்றிவ்வாறு என்னுளத்தினுக்கு ஒளி நல்கிய அப்பெண்மணிகள் இருவரையும் வாழ்த்தினேன், வணங்கினேன்.

வேள்வி

காவிடை மரங்கள் தளிரும், முறியும், அரும்பும், மலரும், பிஞ்சும், வடுவும், காயும், கணியும், கனிகிழி மதுவும் நனிமிக நல்கி நானில மக்களை நயப்புறுத்துவன காண்பின், அவை நல்லறம்புரியத் தூண்டும் தொல்லாசிரியர்வழித் தொண்டியற்றும் தொண்டரெனத் தோன்றும். மேலும் சிவவேள்வி வேட்கத் தூண்டும் சிறப்பினராகவும் சிறக்கும். இவ்வுண்மை:

“பரந்தவிளை வயற்செய்ய பங்கயமாம் பொங்கெரியில் வரம்பில்வளர் தேமாவின் கனிகிழிந்த மதுநறுநெய் நிரந்தரம்நீள் இலைக்கடையால் ஒழுகுதலால் நெடிதவ்வூர் மரங்களும் ஆகுதிவேட்கும் தகைஎன மணந்துளதால்”

—கஉ. திருஞான-எ.

—இனியன்.

தோழியின் துப்பு

[கவிஞர் மாவண்ணு, திருவத்தியூர்]

தோழி :

கண்போல் வாய்த்தஎன் கனித்தமிழ்த் தோழி, நீ
முன்போல், வரவர, அன்போடு(டு) என்பால்
பழகுவ(து) இலை; ஏன் ? அழகு காமாட்சி !

தலைவி :

வழக்கம் போலவே வாழ்கிறேன்; மற்று
நீயுரைப்பதற்கு நேர்ந்த காரணம் என் ?.....
நேயமிக் குடைய என் தோழி நிகழ்த்துவாய் ?

தோழி :

உடுத்த சேலையை அவிழ்த்(து) ஆடையின்றி¹
அடுத்து நின்றிடல்போல், அழகு காமாட்சி
சோலையில் நேற்(று) எனைத் துரத்திவிட்டு, நீ
மாலையில் நின்றதும் மனமார்ந்த நேயமா ?.....

தலைவி :

எனக்கு உற்றதுணை ஒன்றினை எண்ணியே
மனமொத்த தோழி, உனையான் அனுப்பினேன் !
நான் சொன்னவாறே நீசெய்து முடித்தாய்
இதிலென்ன குற்றம் ? எனை ஏன்தவறாய்
மதிக்கிறாய் ?

தோழி :

.....அவ்வாறு மதிப்பது நானல்ல
நீதான்; இன்றேல் நெஞ்சொத்த என்னைநின்
காதலில் கலந்(து) உத வாதவா(று) ஒழிப்பையோ ?

தலைவி :

என்னடி, ஒரு புதிர் போடுகின்றாய் நீ?
என்னிடம் காதலா ? உன்னையும் ஒளித்தா ?
மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதும் பேய்தான் ?
ஒருகால் உன்மனம் காதல் உற்றுளதோ ? [நகைக்கிறாள்.]

தோழி :

கள்ள நெஞ்சமே துள்ளும்; அஞ்சதல்
கொள்ளும்; எல்லாம் உள்ளவா(று) அறிந்தேன் !
கண்டு கொண்டேனடி, கொண்டவுன் காதல்
களவினை !

தலைவி :

.....முற்றும் உளவறிந்தவள் போல்
வளவள என்று நீ உளறுதல் வேண்டா ?
என்னடி கண்டாய், என்னிடம் காதல் ?
கற்பனைக் காதற் கதைநீ புனைகிறாய் ?
அற்ப நீர்க்குமிழிபோல் அதுபொய் யாமடி ?

தோழி :

எது பொய்யாகும் ? யான் சொல்வதா பொய் ?
மாமரச் சோலையில் மாதுளம் நடுங்கிக்
காமுற நிற்கும் “காட்சி”யும் பொய் ? நறு—
மணக்கைக் குட்டையும் வணமலர்ப் பட்டையும்
ரிப்பனும், புரோச்சும் நீ பெற்றதும் பொய் ? ஆம்
இவையெலாம் பொய்யேல், இனி, நீயும், நானும்
புனியும் பிறவும் பொய்தான் ! தோழி,
இவை எலாம் மறுக்க இயலா(து) உன்னால்;
அன்றியும், மதிமிகும் நின்மனம் வதியும் உன்காதலன்
பேரும் ஊரும், நீ தினந்தோறும்—
சேரும் இடமும் தெளிவாய் அறிவேன் !
‘தலை மறைந்திடின் பின்நிலை பிறர் அறியார்’
என நினைந் திடும்தீப் பறவையின் மனம்போல்
உன்மனம் நினைக்கும் ; எனினும் நான் நின்மனம்
தனில் வாழ்வதையது நினைத்திலது ; அந்தோ !

தலைவி :

ஏனடி, புருகிநீ வீணில் கதைக்கிறாய் ?
துப்பறிந் தவள்போல் செப்பிவிட் டாயே !
கூறடி பார்க்கலாம் பேரையும் ஊரையும் ?

தோழி :

சொல்கிறேன் பிறகு எனைத் துணைசெய வேண்டிக்
கொல்வாயே என அஞ்சுவேன் !

தலைவி :

.....வெல்வாய்த்
தோழி ! புரட்டினால் விளைவது பாழே !
வீணுரை வேண்டாம்; வாடி, போகலாம் !

[போகத் தலைப்படுகிறாள்.]

தோழி :

ஏன் ? அதோ ! ஏகாம்பரன் வருகிறான்; பார் !
நானிதோ போகிறேன் ; நீ யிங்கே இரு !

[தலைவி காமாட்சி அஞ்சியவாறு அத்திசை நோக்கி ஒருவரு
மில்லாமை கண்டு தேறுகிறாள்; தோழியைக் கோபிக்
கிறாள்; தோழி நகைக்கிறாள்.]

தலைவி :

ஏனடி என்னை ஏமாற்றி நகைக்கிறாய்?

தோழி :

சும்மா சொன்னால், இம்மா திரிதான்,
காதல் கீதல் ஒன்று மில்லாதநீ
நெடுகுவதா 'ம்மா' நெடுநாள் பழகிய
எனைநீ ஏய்த்திட முனைந்ததும் முறையா?
இப்போ தெலாம்நீ செப்பா விடினும்மெய்க்
காதலில் சிக்கிய சேதி மெய்தானே?
காதலன் ஏகாம்பரந் தான் அல்லவா?

[தலைவி நாணுகிறாள்.]

தலைவி :

நெஞ்சை ஒளித்தொரு வஞ்சகம் உளதோ?
நீதான் உண்மையை ஒதிவிட்டாயே!
அதுசரி; நீ யிதை அறிந்த தெவ்விதம் சொல்?
துப்பறியுந் திறம் எப்பொழு தறிந்தாய்?

தோழி :

அது மட்டுமன்று; உன் மதிமிகு காதலன்
படிமிசை வாழும் ஊர் கஞ்சிக்குடியே?
மாமரச் சோலையிம் மாதாளம் பறித்தான்?
தேமலர் சூட்டிக் காமாட்சி செய்தான்?
அல்லவா? மேலும் சொல்லவா?

தலைவி :

(மேலும் வெட்கப்பட்டு) போதும்;
யாவும் மெய்யே; என்னுயிர்த் தோழி!
யாவுமே நீ எவ்வாறோ அறிந்துளாய்!
மேலும்உன் துணையினிச் சாலவும் வேண்டுவேன்!
ஒப்புக் கொள்கிறேன்; செப்படி தோழி நீ
துப்பறிந்த வழி எப்படி என்றே!

தோழி :

துப்பறிந்த முறை செப்புகின்றேன் கேள்!
“எப்போதும் விழிப்பாயிருப்பதுவும்,
மிகச்சிறு செயலையும் தவப்பெருஞ் செயல்போல்
கூர்ந்துணர்வதும், தேர்ந்ததைக் கொண்டுபின்
தேராதவற்றை ஒருவாராய்க் கற்பனை
செய்வதும், துணிந்துபோய் உய்வழி இல்லாத
இடத்தாம் ஆராய்வதும், எதனையும் உடனே
முடிவு செய்யாமையும், எதிரியின் நிலைமையில்

நாம் இருந்தால் நாம் எவ்வழி நடப்போம்
 என்று நன்கெண்ணி, எண்ணிய வழிசென்(று)
 எதிரியின் உளவினை அறிவதும், இடம்பொருள்
 ஏவலுக் கேற்ப ஆவலாய் நடிப்பதும்,
 பிறவுமே துப்பறி வதற்குச் சிறந்தநற்
 பண்புக ளாகும்” என்பேன்; தோழி!
 இவ்வழியாய்ந்து நீ செல்வழி யறிந்தேன்!
 அன்பால் வரினும்யான், முன்போ லன்றிநீ
 என் துணை வேண்டிலை; தனிமையே வேண்டினை!
 நின் துணைவன் வரும்திசை நோக்கி நின்றனை
 “காலை அரும்பாயப் பகல் எல்லாம் போதாய்
 மாலைமலரும் இந்நோய்” கொண் டமையால்
 பகலையும் காலையும் பழித்துநீ மாலையில்
 நகைமலர்கூடி நன்குகுனித்(து) அணிபெறப்
 பலகணி திறந்(து)உன் இருகணல் எதையோ
 கால் அசந்திடும் வரை காதலோடு நோக்கினாய்!
 மேலும், பாலும், உணவும், பாட்டும் ஆட்டும்
 சாலவும் முன்போல்தான் விரும்பிலை நீ;
 பகலில் தூங்குவை; இரவினில் ஏங்குவை!
 அடிக்கடி வெளிக்குச் செல்லுவை, ஆங்கே
 வெற்றிடம் நோக்கி விழிநீர் சொரிகுவை!
 நிலாவையும் நாயையும் சிலபொழுது பழிப்பாய்!
 திருமணப் பேச்சுயாம் குறிப்பினும் சினவாது
 மனமிக ஏங்குவாய்! மௌனம் புரிவாய்!
 கனவு கண்(டு) எழுந்துதன் கைப்பொருள் இழந்துபின்
 தேடுவார்போல எதையோ தேடுவாய்!
 கனவினைக் கெடுத்த காக்கையைச் சாடுவாய்!
 பாட நீ ஒருகால் நாடியாழ் எடுப்பின்
 ‘எப்போ வருவாரோ’ எனும் பாட்டையே
 தப்பாது பாடுவாய் தனியிறுக்க முடன்!
 காமனை, வேளை, சோமனைத் தொழநீ
 கன்னிப் பெண்களைப் போலநீ எண்ணிலை;
 பருமரம் பின்னிப் படர் கொடிகண்டுநீ
 பொருமிப் பொறுமை கொண்(டு)ஏங்குவாய்; தனிமையில்
 புறங்கையில் அடிக்கடிப் புதுப்புது முத்தமிட்(டு)
 உறுங்கனிப் பினில்மகிழ்ந்(து) உனையே மறப்பாய்!
 கள்ளரும் நடுங்கும் நள்ளிராப் பொழுதே
 உள்ளமோ(டு) இனிதுநீ உவந்து வரவேற்பதும்,
 விளக்கேற்றும் போதெலாம் கலகலென்(று) ஒலிக்கும்
 கதவுமுனைக்(கு) எல்லாம் கைநிரம்ப எண்ணெய்

உதவி அதன் ஒலிப்பைப் பதமாய்க் குறைப்பதும்
காலணி ஒலித்தால் கலாம் பிறக்கும் என
மாலையில் அவற்றைநீ கழற்றுவதும், உன்
காதலுண்மையைக் காட்டப் போதிய
ஆதரவாகும்; அன்றியும், மாதே!
கள்ளம் பயிலும் நின் கருவிழி யிரண்டும்!
உள்ளம் பயில்வதை உரைக்கும் நின் திருமுகம்!
திருமார்பு இரண்டும் திரண்(டு) இரு கரம்படல்
உரைக்கும்! வெளுத்த உன் உதும் உன் உணர்ச்சியை
மறைக்குமோ எதிலார் போலநீ மன்றிடைப்
பொதுநோக்கு நோக்கும் புதுநோக்கும் காதலை?
தலையா? பூவா? எனநீ பார்ப்பதும்—
நிலையறிந்திடச்சுழி நெடுகவும் கிழிப்பதும்,—
நின்னிலைக்(கு) இரங்கியாம் குறிகேட்கச் செலின்,
“என்னிது வீண்செயல்?” என்றெமை யிடிப்பதும்,—
உள்ளத்(து) உள்ளதை விள்ள முடியாமல் நீ
மெள்ள நாணுவதும்,—கள்ளமில் காதலர்
இணைந்(து) உளபடங்களைக் காணின் எதனையோ
நினைந்து பெருமூச்சு விடுவதும்,—நெடுநாள்
பழக்க மில்லாமலே படுக்குமுன் வெற்றிலை
சிவக்கப்போடப் பழகி வருவதும் உன்
காதலுண்மைக்குப் போதிய சான்றும்!
இவ்வழி உன்மனக் காதலைச் செவ்வையாய்
அறிந்தபின், உன்னுயிர்க் காதலன் யாரென
அறிந்திடும் ‘நோக்கமொடு அணுகினேன் உன்பால்’
மேலும் என்போன்றோர் இடையுறின் வெகுண்டு
‘தஞ்சிக்குடிக்க ஏகு!’ எனப் பலமுறை
அஞ்சயாம் கழறுவாய்; அதனால், கஞ்சிக்
குடியே அவனார் ஆம் எனக் கொண்டேன்!
முற்றத் துறந்த பட்டினத் தடிகளின்
நற்றமிழ் நூலில் ஏகம்ப மாலையை
ஓய்ந்த போதெல்லாம் ஆய்ந்துநீ வருதலின்
அவன் பெயர் ஏகாம்பரன் என அறிந்தேன்!
தவறின்றியும் பெயர் பொருத்தமும், உங்கள்
உளப் பொருத்தமும் தெளிந்து மிக மகிழ்ந்தேன்!
ஒருநாள் மாலை, ஒளித்தவா நுன்னை
துருவினேன் துப்பு துலக்கிட; நீயும் உன்
மார்பிடை ஒளித்துவைத் திருந்ததோர் மலரை
ஆர்வமாய்—அதுதான் வாடிக் கிடப்பினும்—
முத்தமிட்டிருவிழி ஒத்திக் கொண்டாய்!

பலநாளா ஒரேகைக் குட்டையால்
 மலர்முகம் துடைக்கிறாய்; அவையவன் மகிழ்ந்துணைப்
 புணர்ந்த போதளித்த பரிசில் என்றுணர்ந்தேன் !
 பின் ஒருநாளில் நன்னர்நம் தெருவழி
 எதிர் பார்த்தபடி இனி(து) அவன்வரும் வழி
 கதிர்ஒளி நிலாமுகக் காதலர்ச்சேர, நீ
 விடுத்தாய் கவர்பொருள் கடிதம் ஒன்(று) அதன்படி
 “மாமரச் சோலையில் மாதூளம் நடுங்கிக்
 காமுற நிற்கும்; கண்டுகொள் மகிழ்ச்சி!”
 என்றார்போல எய்தினான் நோக்கினேன்!
 அன்றுதான் உங்களின் ஒன்றிய மனத்தை
 நன்றுநான் அறிந்தேன்; அதுதான் அன்றியும்
 என்னுணையின்றி நீ என்றனை ஏய்த்த வா(று)
 எத்தனை நாளைக்கு இன்பங் கொள்ளுவாய்
 இத்தனை நாள்வரை என்னிடம் கூறு(து)
 இருந்ததற்கு(து) என்ன காரணம் இயம்புவாய்!
 இரு, இரு; எல்லாம் அருமையாய் வளர்த்த நம்
 பெற்றோர்க்கு(து) உரைத்து வருகிறேன்!

[போவதுபோல நடிக்கிறாள்.]

தலைவி :

.....தோழி,
 கற்றோர் விரும்பாச் செயலிது! மற்றும்
 தோழிநீதானே என்னுயிர்த் தோழி?
 ஆகப்பயின்றும் நான்நோகச் செய்வதா?
 வேண்டாம்; பெற்றோர் அறிதல் வேண்டாம் !
 ஈண்டினிக் காதலில் மாண்தமிழ்க் களவுநல்
 இன்பங் கண்டுநம் துன்பம் கெடுக்க
 உள(வு) எலாம் அறிந்து நீ உதவுக தோழி!

தோழி :

களவறிந்தவளே கற்பையும் அறிவாள்!
 உளம்போல் உனக்கினி உதவுவேன், அஞ்சேல்

தலைவி :

தோழிநீ யறிந்த துப்பினை மெச்சினேன்!
 வாழி நீ பற்பல ஊழிகள் நலமே!

வெற்றுப்புல மன்னர் வருகையின் பின்னர்
 ஆற்றா தொழிந்தனர் அருங்கள வியலே

தென்னிந்திய தமிழ்ச் சங்கம், திருநெல்வேலி

புலவர் மாணவர் தேர்வு

இச்சங்கத்தாதரவில் 1953 மாசித் திங்களில், நம் மாகாணத்திலுள்ள தமிழ்ப் புலவர் கல்லூரிகளில் நடைபெற்ற 'புலவர் மாணவர் தேர்வில்' வித்துவான் புகுமுகம், வித்துவான் முதனிலை இவற்றில் பரிசு பெற்றிருப்பவர்கள் பெயர்வகையும் தேர்ச்சியுற்றவர்களின் பதிவெண்களும் மட்டுங் குறிக்கப்பட்டுச் சூன் செல்வியில் வெளியிடப்பெற்றன.

இப்பொழுது, வித்துவான் இறுதிநிலைத் தேர்வில் தேர்ச்சியுற்றிருப்பவர்கள், பரிசுபெறுபவர்களின் விளக்கம் தரப்படுகின்றது. இத் தேர்வுக்கு விண்ணப்பித்தவர் 28. எழுதியவர் 27. தேர்ச்சியுற்றவர் 16. தவறியவர் 11. எழுதாதவர் 1.

முதற்றகுதியில் தேர்ந்து பரிசு பெறுபவர்கள்

1. தருமபுரம், கீழ்த்திசைப் பல்கலைக் கல்லூரி மாணவர்
பதிவெண் 64. சேர. சிங்காரவேலன் முதற் பரிசு ரூ. 50
2. கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி மாணவர்
பதிவெண் : 55. சேர. வேங்கடாசலபதி இரண்டாம் பரிசு ரூ. 40
3. திருப்பனந்தாள், K. V. S. S. கல்லூரி மாணவர்
பதிவெண் : 49. கு. செல்வியா மூன்றாம் பரிசு ரூ. 30

முதற்றகுதியில் தேர்ந்தவர்கள்

பதிவெண் : 38.	பெ. கு. ஊரப்பன்	திருப்பதி
" 40.	இராம. மாயாண்டி	"
" 50.	மா. திருநாவுக்கரசு	திருப்பனந்தாள்
" 52.	ப. இராகவன்	கரந்தை
" 53.	இராம. மாறப்பன்	"
" 54.	பெ. சு. மகாதேவன்	"

இரண்டாம் தகுதியில் தேர்ந்தவர்கள்

பதிவெண் : 43.	த. மாணிக்கம்	திருவையாறு
" 51.	ச. சுப்பிரமணியன்	திருப்பனந்தாள்
" 56.	சுத்தமல்லி. கோ. நடேசன்	கரந்தை

மூன்றாம் தகுதியில் தேர்ந்தவர்கள்

பதிவெண் : 41.	ஆ. தே. ஆறுமுகம்	திருப்பதி
" 42.	ச. முத்துக்குமாரசாமி	திருவையாறு
" 59.	பூ. பரசுராமன்	மயிலம்
" 62.	சுப. இலக்குமணன்	மேலேச்சிவபுரி

தவறியவர்கள் : பதிவெண். 37, 39, 44, 45, 46, 47, 48, 57, 58, 60, 62.

எழுதாதவர் : 61.

செய்திகளும் குறிப்புக்களும்

முத்தையா முதலியார் மறைவு

அமைச்சு

தென்தமிழ்நாட்டு வன்திறல் அமைச்சருள் தலைசிறந்த ஒருவர் திரு. முத்தைய முதலியாரவர்கள். 1923-ஆம் ஆண்டில் சென்னை மாநில அமைச்சராக நன்னயம்பெற நற்றொண்டாற்றிய நல்லார். உறுதி கூறி உலகினுக்கு நலம்பயப்பிப்பதே உழையிருந்து விழைவனபுரியும் அமைச்சர்கடன். என்னும் அருந்தமிழகப் பண்பாட்டினை உரனெடும் ஆற்றி மெய்ப்பித்த திறலாளர். தமிழகத் தனித்தொகுதி காத்து எல்லார்க்கும் இனிமைசெய்த தகைமையர். உலகுடன்பெறினும் பழியொடு படராப் பாங்கினர்.

உறுப்பு

1933-இல் சென்னை அரசியலவை உறுப்பினராகவும் அமர்ந்து தொண்டாற்றியுள்ளார். நாடும் மொழியும் நன்னெறியும் பீடுற வேண்டுமாயின் அடிப்படைக்கல்லூரி முதல் முடிவுக் கல்லூரிவரை நாட்டகத்துப் பல தோன்றவேண்டும் என்னும் உண்மையைச் சுருக்கமும் விளக்கமும் அமைய எடுத்துக்கூறிப் பல கல்விநிலையங்கள் ஆண்டாண்டுத் தோன்றி அழகுற இன்றுகாறும் நின்று நிலவி நடந்துவருதற்குக் காரணமாக உள்ளவர்.

தொண்டு

தனித்தமிழ் வளர்ச்சியே இனித்த தம்முயிரினும் மேலாகக்கொண்டு ஓம்பித் தமிழ்பேணிய தண்ணளிவாய்ந்த தலைவர். பெருந்தன்மையும், பேராண்மையும், பேரா ஒழுக்கமும் பிறவும் உடைய பெரியார்.

மறைவு

30-6-53-இல் தஞ்சை மாவட்டத்துத் தம் சிற்றூர்க்கண் பேரா இயற்கை எய்திப் பெம்மான் அடி உற்றனர். அடியுற்றகாலத்து அகவை எழுபத்து மூன்று.

அவர்தம் ஈடுசெய்ய ஒண்ணு மறைவினைக் குறித்து 6-7-53-இல் உயர்நீதி மன்றத்துக் சையறுநிலைத் தீர்மானம் அட்வகேட் செனரல் V. K. திருவேங்கடச்சாரியார் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டு உடன் பாட்டொருமனத்தோடு நிறைவேற்றப்பெற்றது.

அவர்தம் ஆருயிர் அடியிணைக்கீழ் அமர்ந்து என்றும் இன்புறுமாக. அவர்தம் சால்புநிறை குடும்பத்துள்ளார் அனைவர்கட்கும் நம் பரிவு உரித்து ஆகுக. ஆறுதல் உறுவார்களாக. வாழ்க நற்றமிழ்.

இமயமலை உச்சியைக் கண்ட இந்தியப் பெருவீரர் :

இந்தியாவின் வடவெல்லையாகத் திகழும் இமயமலையின்கண் உள்ள பல உச்சிகளில் எவரெஸ்ட் உச்சியே தரை மட்டத்தைவிட மிகமிக உயர்ந்தது என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கண்ட முடிவு. இவ்வுச்சி ஏறக்குறைய 30,000 அடிக்கும் மேற்பட்டது என்றும் சிலர் கருதலாயினர். சில பல நூற்றாண்டுகளாக இதன் உச்சியைக் காண விழைந்து மேல்நாட்டவரும், நம் நாட்டவரும் கர்ண முடியாது வறிதே இறங்கியவர் பலர். சிலர் மீண்டும் வராமல் மறைந்தும் விட்டனர். எனினும் உயிரை ஒரு பொருட்டாக மதிக்காமல் இந்திய நாட்டில் கடந்த முப்பதாண்டுகளாகத் தம் வாழ்க்கையை நடத்திவந்த நேப்பாள நாட்டினரான திருவாளர் தேன் சிங் என்பார் இம் முயற்சியில் இறங்கி வெற்றிகண்டார். இவருக்குத் துணையாக ஹிலேரி, ஹன்ட் என்னும் மேல்நாட்டினருட்பட சிலரும் சென்றனர். இவர்தம் பெருவெற்றியைப் பாராட்டி ஆயிரக்கணக்கில் பணம் திரட்டிக் கொடுத்தும், வாழ்த்துக்கள் அனுப்பியும் இந்தியத் தலைவர்கள் பலர் உட்பட பெரும்பாலோர் மரியாதை செலுத்தினர். தற்போது தேன் சிங் தம் மனைவியுடனும், இரு பெண்களுடனும் இங்கிலாந்திற்குச் சென்றுள்ளார்கள்.

சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க் கல்லூரிக் கழகம்

கோவையின் மேற்பகுதியிலுள்ள திருப்பேரூரின் கண் இத் தமிழ்க் கல்லூரிக் கழகம் நிறுவப்பெற்றுள்ளது. திருவாளர் C. S. இரத்தின சபாபதி முதலியார், V. C. சுப்பையா கவுண்டர் அவர்களைத் தலைவர்களாகவும், திருவாளர் C. M. இராமச்சந்திரன் செட்டியார் அவர்களைச் செயலாளராகவும் கொண்டு இக் கல்லூரி நடைபெறுகிறது. பல்கலைக் கழகத்துடன் இக் கல்லூரியை இணைக்கப் பெரிதும் முயன்று வருகின்றனர். இதற்கு முதற்பொருளாக ஒரு நூறுயிரம் கட்டவேண்டியிருப்பதால், தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் பொருளாகவும், நிலமாகவும் நன்கொடை யளிக்கக் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

திருவள்ளுவர் தமிழ்க் கல்லூரி, சென்னை.

உயர்திரு. மயிலை சிவ. முத்து அவர்களைத் தலைமைப் பேராசிரியராகக் கொண்டு இக்கல்லூரி, இவ்வாண்டு ஜூலைத் திங்கள் 15-ம் நாள் திறக்கப் படுகிறது. நாஸ்தோறும் மாலை 6-30 மணியிலிருந்து 8 மணி வரை (சனி ஞாயிறு நீங்கலாக) 135, அண்ணப்பிள்ளைத் தெருவிலுள்ள பிரம்ம சமாஜ பள்ளியில் நடைபெறும். இக்கல்லூரியில் வித்துவான் புகுமுகம், வித்துவான் இடைநிலை, வித்துவான் முடிவுநிலை ஆகிய வகுப்புக்கள் துவக்கப்படும். ஒவ்வொரு புதன் மாலை 6-30 மணிக்குப் புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவு நடைபெறும். தமிழ் பயில விரும்புவோர் அனைவரும் வந்து கலந்துகொள்ளலாம். இக்கல்லூரியில் சேர்ந்து வித்துவான் தேர்வுக்

குப் பயில விரும்பும் அன்பர் அமைச்சர், திருவள்ளுவர் கல்லூரி, 27. கொண்டலையர் தெரு, சென்னை - 1. என்ற முகவரிக்கு விண்ணப்பிக்கக் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

திருக்குறள் மாநாடு

தமிழ்மறைக் கழகத்தின் முதல் திருக்குறள் மாநாடு திருகோணமலையில் திருவள்ளுவர் கழக ஆதரவில் 23—5—53 முதல் தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. கலாநிதி வ. பொன்னையா அவர்கள் மாநாட்டைத் தொடக்கிவைத்தார். பண்டித கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள் தலைமைவகித்தார். திருவாளர்கள் அ. ச. ஞானசம்பந்தன், ம. பொ. சிவஞானகிராமணியார், முதலிய பல அறிஞர்கள் சொற்பொழிவாற்றினார்கள். ஊர்வலம், கலைக்காட்சி, இசை விருந்து, நாடக அரங்கு முதலியன மாநாட்டுக்குச் சிறப்பளித்தன.

டி. ஆர். வி. சாஸ்திரியார் மறைவு

புகழ் மிக்க வழக்கறிஞரும், சட்டவல்லுநருமான திருவாளர் டி. ஆர். வெங்கடராம சாஸ்திரியார் அவர்கள் ஜூலைத் திங்கள் 2-ம் நாள் பிற்பகல் 1-45 மணிக்கு இயற்கை எய்தினார். இவர் 6—2—1874-ல் பிறந்தார். வழக்கறிஞராகிப் பெருநிதியம் திரட்டினார். அரசியல் அலுவல்களில் ஈடுபட்டார். இந்தி கட்டாய பாடமாக வரப்படாதென எதிர்த்து வெற்றிகண்ட பெரியாருள் ஒருவர். இவர் மிதவாதக் கட்சியைச் சார்ந்தவர். முதலமைச்சர் ராசகோபாலாச்சாரியார் உட்பட பலரும் இவர் மறைவுக்கு வருத்தம் தெரிவித்துள்ளனர்.

திருவள்ளுவர் திருநாள்

பாண்டிச்சேரி எனவழங்கும் புதுவைமாநகர்க்கண் 23—5—53-ல் 'மக்கள காண சபா' நிலைபுத்து உலகப் பொதுமறை தந்தருளிய திருவள்ளுவ நாயனார் திருநாள் மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. தக்க மக்கள் பலர்க்கு மிக்க உவகையோடு சோறளிக்கப்பட்டது. அன்பர்கள் இல்லங்கள்தோறும் அழகுறுத்தி அருமறையாம் திருக்குறள் அகமும் புறமும் வனப்புற எழுதிக் குடும்ப வழிபாடாகத் திருக்குறள் பொதுமறை உருக்கமுடன் ஒதப்பெற்றது.

சபா நிலையத்தின்கண் பேரவை கூட்டப்பெற்றது. அப்பேரவைக்குக் கோயம்புத்தூர் அரசினர் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. மு. இராசாக்கண்ணனார் தலைமை பூண்டார்கள். பண்டித திருமுருகனார் சொற்பொழிவாற்றினார்கள் வாழ்த்தும் நன்றியும் வழங்க இனிது நிறைவுற்றது.

மதிப்புரை

கொங்கு நாடும் சமணமும்

[ஆசிரியர்: கோவை கிழார், திரு. சி. எம். இராமச்சந்திரன் செட்டியார் அவர்கள்; வெளியீட்டோர்: கோவை நிலையப் பதிப்பகம் லிமிட்டட். கோவை.]

இந்தூல் கோவைகிழார் திரு. சி. எம். இராமச்சந்திரன் செட்டியார் அவர்களால் இயற்றப்பட்டது. எளிய இனிய நடை வாய்ந்தது. எட்டு அதிகாரங்களும் பின்னூரையும் கொண்டது. பல அழகிய வண்ணப் படங்கள் கொண்டது. சிறப்பாகச் சமணநெறியினர்க்கும் பொதுவாகத் தமிழக மாந்தர்க்கும் கொங்குநாட்டு வரலாறும், சமணநெறியின் வரவும், அது பல்கிப் பரவி செழிப்புற்று ஒங்கிப் பல் புலவர்களை ஆக்கி இலக்கண இலக்கிய வரலாற்று நூல்களுடன் சமயக்கொள்கைகளை உலகியல் வழக்கிலும் புலனெறி வழக்கிலும் நிலவச்செய்த முறைமையும், சமண ஆசிரியச்சான்றோர் நூலாசிரியராகமட்டுமின்றி உரையாசிரியராகவும் போதகாசிரியராகவும் இருந்து இயற்றிய அளப்பருந்தொண்டுகளும் விளக்கமுற அறிவிக்கும் விழுமிய நூலாகும்.

தமிழகமுற்றிலும் இருந்த இருக்கின்ற சமணப்பள்ளி, பாழி, சங்கங்கள் முதலியவற்றின் வரலாறுகளும், ஆங்காங்கே சமணமுனிவர்கள் இருந்து நோற்ற குகைகளும், படுக்கைகளும், ஆண்டாண்டுக் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களும், முடிமன்னர் குறிநிலமன்னர் பெருங்கொடை வள்ளல், புரவலர் பொதுமக்கள் முசலாயினர் நல்கிய சமண்கோயிற் கொடை வளங்களும், தீர்த்தங்கர் திருவுருவங்களும், கோவிலமைப்பும் திருவிழா வழிபாடு முதலியவைகளும், சமண சமயக்கொள்கை விளக்கமும் தெளிவாக ஆசிரியரவர்களால் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன சமண கோவில்களைப் பேணி நன்றிகாட்டுங் கடமையை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்பது போற்றத்தக்கதே. ஆசிரியர் நடுநிலைவாழாது சைவ வைணவப் புலவர்கள் எண்ணிக்கையில் மிக்கிருந்து கோவில்களைப் பெருக்கியவைப்போல் தமிழிலக்கியங்களைச் சமண புலவர்களைப்போல் பெருக்கவில்லை என்பது வரவேற்கத்தக்கது.

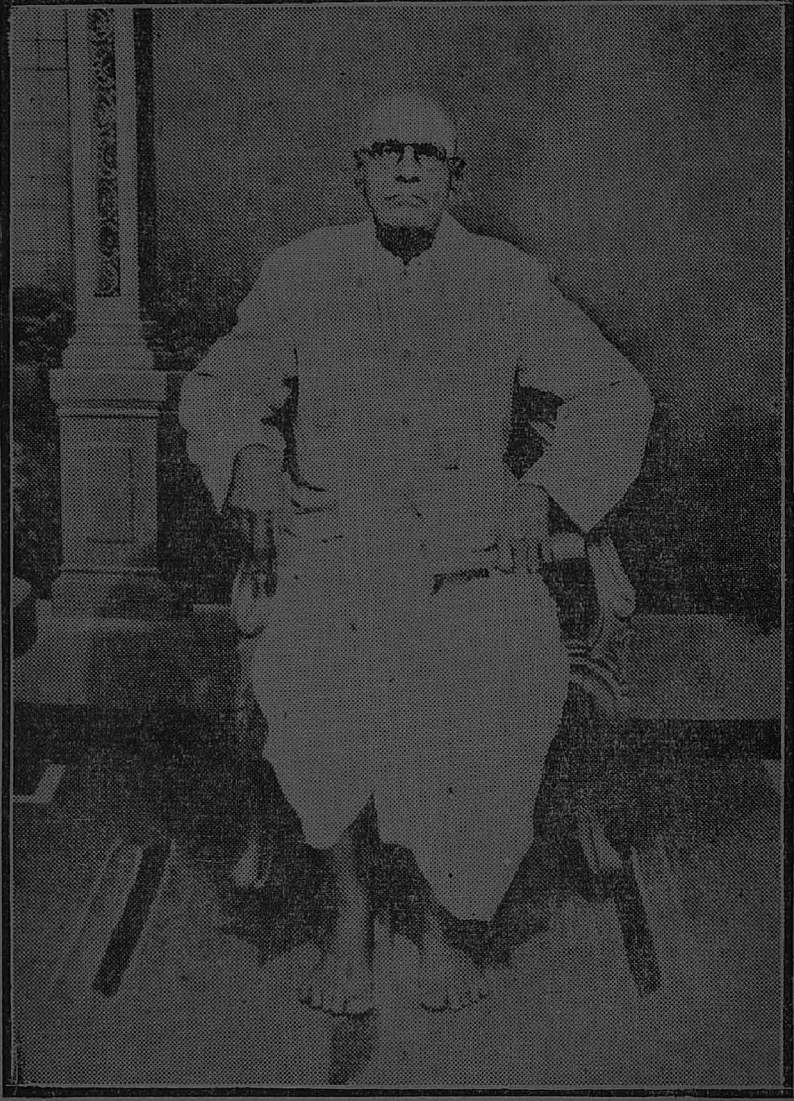
இந்தூல் கொங்குநாட்டு வரலாறு, சமணநெறி வரலாறு, சமண இலக்கிய வரலாறு, புலவர் வரலாறு, புரவலர் வரலாறு, சமண நூல்களின் பல்சுவை மேற்கோள்கள் விளக்குகின்றமையால், இதனை மாணவரும் ஆசிரியரும், பெருமக்களும் வாங்கிக் கற்று வாய்மைகண்டின்புறுவாராக. இது சமண சமயப் புரவலர் ஒருவர்க்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அவர்தம் திருவுருவப்படமும் அமையப்பெற்றுள்ளது.

திருநெல்வேலித், தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகத்திற்காக, சென்னை 2-140, பிராட்வே,

அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால்

அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா.

சேலை, திரு. சுகதேவ முதலியார் அவர்கள்

தோற்றம் :
1874

மறைவு :
1953